

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS - APRILIE 1999

Curierul Adventist

Școala Misionară de la Brașov-Stupini
Istorie și viitor

Publicația oficială a
Bisericii Creștine Adventiste
de Ziua a Șaptea din România

**Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii**

Redactor: Adrian Bocăneanu

Consultanți: Aron Moldovan, Ioan
Câmpian-Tătar, Sabinel Bancu, Ion
Buciuman, Teodor Huțanu, Emilian
Niculescu, Teofil Petre, Iosif Suci

Colaboratori speciali: Lucian
Cristescu, Viorel Dima, Lazăr Forray, dr.
Gily Ionescu, Gheorghe Modoran
Secretar de redacție:
Mihai Ghioaldă
Grafică: Daniel Munteanu
Tehnoredactare: George Toncu
Corectură: Lori Gheorghita

ADRESA REDACȚIEI:

Curierul Adventist, str. Labirint 116,
74124 București, Oficiul poștal 20, tel.
323 48 95.

CĂTRE CITITORI:

Pagina pentru scrisori este un spațiu de dialog în care să puteți comunica sugestii, reacții la articolele publicate, preferințe pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le socotiți importante. Ne cerem scuze dacă, din motive de spațiu, vom reformula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere manuscrise nesolicitate. Sunt bine venite informații și inițiative din viața comunităților. Apreciem articole care tratează aspecte legate de experiența personală și puncte de vedere asupra problemelor majore care ne confruntă.

*Imprimată la Tipografia Viața
și Sănătate. Adresa: str. V.
Braniște nr. 29, tel. 323 48 95.*

ISSN 1220 - 6725
Anul LXXVI nr. 4

Fiul nevinovat al lui Dumnezeu atârna pe cruce. Trupul Său sfârtecat în bătai, mâinile acelea atât de des întinse pentru binecuvântare, pironite acum pe lemn, picioarele acelea neobosite în a sluji din iubire, pironite pe cruce, acel cap împărătesc străpuns de coroana de spini, buzele acelea tremurânde gata să strige de durere, și tot ceea ce a îndurat – picăturile de sânge care se prelingeau din cap, mâinile, picioarele Sale, chinurile care au zguduit ființa Sa și durerea de nedescris care a umplut sufletul Său atunci când Tatăl Și-a ascuns fața de El – toate acestea vorbesc fiecărui copil al neamului omenesc declarând: „Pentru tine Fiul lui Dumnezeu a consimțit să poarte această povară a vinovăției, pentru tine El a nimicit împărăția morții și a deschis porțile Paradisului. El, care a liniștit valurile furioase și a umblat pe crestele înspumate ale valurilor, care a făcut pe demoni să tremure și boala, suferința să înceteze, El, care a deschis ochii orbilor și care a chemat pe morți la viață – S-a oferit ca jertfă pe cruce și a făcut lucrul acesta din iubire pentru tine. El, Purtătorul de păcat, a îndurat mânia judecății divine și, pentru tine, S-a făcut păcat.

Hristos, Lumina lumii, ed. 1997, pag. 635

„Vine tineretul Tău la Tine”

Adrian Bocăneanu

La jumătatea lunii aprilie, sediul Conferinței Generale a găzduit reuniunea de tineret cu numele ConneXions99. Timp de trei zile, tineri din biserică au dezbătut metode pentru consolidarea activităților prezente și au explorat noi metode de lucru. Noul președinte al Conferinței Generale, fratele Jan Paulsen, i-a apreciat pe tinerii adventiști din lumea întreagă pentru rolul lor viguros și creativ în viața și mărturia bisericii. „Biserica nu trebuie să vă lase deoparte până când veți fi destul de în vârstă ca să vă implicați în activitate. Biserica este și a voastră. Biserica are nevoie de voi și va folosi darurile voastre, entuziasmul nostru, viziunea voastră. Am observat că ați ales patru cuvinte care încep cu litera C: conectare, colaborare, consacrare și creație. Biserica are nevoie de toate acestea. Convingerile noastre sunt cele care ne schimbă viața. Întotdeauna trebuie să punem întrebarea: ‘Doamne, ce să fac?’”

La conferință au participat tineri adulți care nu numai că formulează noi metode de acțiune misionară, dar se angajează să strângă ei înșiși banii necesari pentru aceste proiecte. Un tânăr din Loma Linda, California, spunea: „A venit timpul ca tinerii să ia în serios pe Dumnezeu și marea trimitere în misiune. Ne adunăm ca să ne cunoaștem, să câștigăm din experiența și viziunea celorlalți, și apoi să facem din biserica pe care o iubim un loc tot mai bun.” Iar Shasta Burr, coordonatoare a proiectului ConneXions99, pe care ne-o amintim ca prezentatoare a programului NET '98, a adăugat: „Generația noastră nu trebuie să cadă în capcana de a se plânge cu privire la biserică. Dimpotrivă, dorim să ne unim darurile și viziunea ca să ne consolidăm și mai mult biserica.”

În mesajul de încheiere, fratele Alfred McClure, președintele Diviziunii Nord-Americane, a declarat: „De-a lungul istoriei sale, fiecare inițiativă majoră în biserică a venit prin tinerii ei. Ucenicii lui Isus erau tineri, la fel ca pionierii bisericii noastre. Îl laudăm pe Dumnezeu pentru consacrarea cu care vă angajați ca să-L faceți cunoscut pe Domnul. Acum, când vă pregătiți să vă întoarceți acasă, să nu uitați că voi sunteți scrisoarea lui Dumnezeu pentru fiecare persoană din jurul vostru.”

Și pentru mine, de-a lungul ultimilor nouă ani, ocaziile pe care le-am avut să fiu în mijlocul tinerilor au fost cele mai bogate surse de încurajare și speranță. Și asemenea privilegii nu au fost deloc rare. Cu o lună în urmă, am participat la Convenția instructorilor de exploratori și companioni din Conferința Muntenia, la Amara – peste 250 de instructori, dinamici, optimiști, bine instruiți, exercitând o influență remarcabilă asupra a mii și mii de copii și adolescenți din biserică și din afara ei. De fapt, influența lor se extinde dincolo de hotare. Chiar acum, o grupă dintre ei se află în Republica Moldova, pentru primul curs de

formare de instructori de exploratori. Cu o săptămână în urmă, la Craiova, aproape trei sute de studenți s-au adunat pentru Festivalul Național de Creație AMiCUS, ediția a treia. Fratele Adalbert Orban, de la Institutul Teologic, îmi spunea cât de impresionat a fost să vadă darurile cu totul deosebite ale studenților folosite în mod creativ și responsabil pentru comunicarea Evangheliei. În Sabat, am avut pe unii dintre ei la seminariile mele și am putut să le cunosc mai bine viața spirituală. În diferitele centre studențești sunt organizate grupe de rugăciune și de mărturie creștină. În grupele din Craiova, mărturisirea și rugăciunile de mijlocire au un loc central. La Brăila, la Timișoara și la Iași, viața grupelor este atât de autentică și atrăgătoare, încât participă și colegi care nu fac parte din biserică. Peste câteva zile voi fi la Brăila, pentru un seminar public organizat de studenții noștri.

În această perioadă se desfășoară, în 24 de centre din întreaga țară, seria de festivaluri Timotei '99, pentru tineri între 15 și 30 de ani, cu o varietate de seminarii, activități, cântări noi, programe de misiune. La întrebarea: „Care a fost câștigul tău personal prin participarea la acest festival?”, reacțiile participanților converg spre „părtășia cu alți tineri”, „o mai bună integrare între tinerii din biserică”, „revigorare spirituală”, consolidarea convingerilor și „curaj în misiune”.

Deci, când vorbim despre tineri, totul este perfect? Nu chiar. Sunt trei observații care mă îngrijorează în mod serios. În ciuda atâtor ocazii de instruire și de formare, sunt tineri care, în fața marilor decizii ale vieții, comit greșeli cu consecințe ireparabile (relații intime pre- și extramaritale, plecarea în străinătate în condiții ilegale sau dăunătoare spiritual, stil de viață riscant și necreștin). Cu toate că, în biserică, se promovează standarde mai înalte decât în societate, sunt tineri care sunt penalizați la contactul cu lumea de afară pentru defecte considerate inadmisibile, care, totuși, în biserică au fost tratate cu menajament. Și, în sfârșit, deși investim atât de mult pentru formarea de viitoare familii solide, sunt tineri care nu rezistă la proba caracterului, credinței și iubirii într-o relație de durată, dintre soț și soție, dintre părinți și copii, negând astfel puterea vindecătoare și transformatoare a harului în viața reală.

Și totuși, tinerii de azi și de mâine sunt în mâinile noastre Sabat de Sabat și zi de zi. Cred că niciodată tinerii bisericii nu s-au lăsat așa de mult în mâna bisericii, pentru a-i crește, a-i forma, a-i pregăti pentru viață. Răspunderea adulților și responsabililor din biserică este enormă. Instruirea singură nu este suficientă – tinerii observă modelele din biserică. Și nu este destul ca ei să vină la biserică – biserică trebuie să se asigure că, de fiecare dată când ei vin la biserică, sunt conduși mai departe, la Dumnezeu.

CUPRINS

- 3 Editorial
- 5 Editorial special
- 6 Urgența Evangheliei
- 9 Unica strategie posibilă - 1
- 11 Școala Misionară de la Brașov-Stupini: istorie și viitor
- 18 Botezul pruncilor în istoria religioasă a Transilvaniei
- 20 Solia despre sănătate la facultatea de medicină
- 22 (Ne)liniștea unei generații - 3
- 23 Sub îndrumarea Marelui Medic
- 25 Colțul copiilor
- 26 Pagina de sănătate
- 28 Finanțele bisericii în 1998
- 30 Știri

Ce faceți ca revista să ajungă și la cei ce nu o cunosc/ălesc?

Ne provocați printr-o întrebare: Dacă ați citit *Curierul Adventist*, ce faceți ca să ajungă și la cei care nu-l cunosc sau nu-l citesc? Deci sunt două categorii: ei (care nu-l cunosc) și noi (care îl cunoaștem, dar nu-l citim).

În comunitatea Agnita, județul Sibiu, era o soră; cea mai în vârstă. A trăit 94 de ani. În tinerețe, fusese prietenă cu mama mea, pe care am pierdut-o când aveam cinci ani.

O vizitam de câte ori treceam prin Agnita. Noi îi spuneam Titina - așa îi plăcea dănei să-i spunem (de la Bătrâna).

Când am văzut-o pentru ultima oară, nu mai putea să iasă din casă.

Era amurgul unei serii de vară. Am bătut la ușă. Nu mi-a răspuns nimeni, așa că am deschis ușa; era acasă. Nu mai auzea prea bine, de aceea nu mi-a răspuns. N-a observat că am intrat. Stătea la masă cu spatele spre ușă. Citea din Biblie. Am stat așa, nici nu știu cât timp. Era un tablou ce se cerea contemplant, și nu tulburat. Am putut observa, peste umărul dănei, cum degetul urmărea rând cu rând Psalmul 25. Apoi, a luat batista împăturită de pe masă și își ștergea ochii și ochelarii. Plângea. Atunci m-a observat.

„Pacea Domnului Isus să fie cu noi.” Acesta era salutul ei.

Era pregătită să plece... Hainele negre erau rânduie frumos pe scaunul de lângă pat. Îmi mărturisea: „Îmi pare rău că nu mai pot coborî treptele, ca să stau pe banca din fața blocului să dau *Curierul* mai departe.”

Altă lucrare nu mai putea să facă, pentru că o dureau picioarele, dar, cum primea *Curierul*, îl citea, apoi ieșea la bancă și îl dădea unui trecător, cu condiția ca, după ce l-a citit, să-l aducă înapoi să-l dea și altora. Și tot așa trecea revista prin multe mâini, până venea numărul următor al *Curierului*, urmând apoi aceeași cale. Când i se înapoia revista, Titina întreba: „Ce ți-a plăcut mai mult din ce ai citit?” Așa că, totodată, îl și „verifica” pe cititor.

Așa avea Titina obicei să facă, la cei peste 90 de ani ai săi.

Aceasta pentru ei, care nu-l cunosc.

Iar pentru noi, care nu-l citim, m-aș folosi tot de metoda Titinei: Să ne „verificăm” unii pe alții. Cum?

La grupele Școlii de Sabat, fiecare instructor, la începutul lecției, să pună întrebarea pe care o pune Titina: „Ce ți-a plăcut mai mult din *Curier*?” Sau: „Ai găsit un răspuns la o problemă pe care n-ai înțeles-o până acum sau care te frământă?” Cred că n-ar dura mai mult de două-trei minute, apoi lecțiunea să-și urmeze cursul.

Eugenia Bubău, Târgu Mureș

Atunci când am ajuns în Biserica Adventistă, în urmă cu câțiva ani buni, i-am întrebat pe cei de acolo dacă au *Curierul Adventist*. Mi-au pus la dispoziție numărul de atunci, dar și numere anterioare.

M-a interesat aceasta deoarece, cu zeci de ani în urmă, în comuna din care vin, vecinii mei erau adventiști. Și, la ei în casă, am citit pentru prima oară, într-o revistă, că „aerul pe care îl respirăm nu mai este ca la început, și nici apa pe care o bem”. Era prima revistă pe care am citit-o.

Aceste lucruri mi-au rămas în minte și tocmai de aceea mi-au dat senzația că această revistă nu este una obișnuită.

Aproape că peste tot s-a așternut „praful uitării”. Și atunci când am ajuns în biserică m-a interesat din nou „dacă apa, dacă aerul” mai sunt ca înainte. Și am descoperit că sunt; dar mult mai rele la respirat și la băut.

Din 1996, din ziua când am primit botezul, am parcurs număr de număr. Dar - pentru a răspunde la provocare - așteptarea prelungită a fost răsplătită. Ceva este schimbat. Și nu puțin! Un aer proaspăt răzbate din conținutul revistei.

Sunt convins că spațiul pentru dialog, pe care *Curierul* îl pune la dispoziția noastră, îi va conferi revistei încă un strop la „apa vie” a Cuvântului.

Ion Ciochină, Calafat

„Predică Cuvântul”

Emilian Niculescu

Predica își are locul său aparte. Ora de rugăciune, Școala de Sabat, sunt doar trepte spre ora de predică pe care o așteaptă toți. Peste ani și ani, ne aducem aminte de câte o predică. Conștient sau inconștient, predicile nu numai că au răspuns la o sete aparte a sufletului nostru, dar ne-au modelat, întărind convingeri, cristalizând concepte, fixând principii de viață, smulgând buruieni și sădind în noi cedrii Libanului.

Să privim puțin în urmă, la ceea ce a fost predicarea în secolele trecute și la rolul ei în crearea de albi ale civilizației, care au adus mereu, în vâile preocupărilor omenești, apele limpezi și proaspete ale Cuvântului lui Dumnezeu. Mă gândesc în mod deosebit la puritani, și anume la anii de început, atunci când, datorită Cuvântului, au părăsit Europa și au plecat spre continentul nou descoperit, al Americii, împlinind astfel profeția: „Pământul a dat ajutor femeii” (Apoc. 12,16).

Despre cei care au îndurat greutatea încomensurabile ale unei asemenea mutări în Noua Anglie, un colonist nota că „bucuria lor cea mai de seamă nu a constat în sporirea recoltelor de grâu, de vin sau de ulei. Ceea ce a bucurat inimile acestor oameni a fost decizia celor 80-90 de pastori puritani de a se alătura coloniștilor, în exilul pe care și l-au ales singuri din Anglia”. Ei propovăduiau, cu toată perseverența, vestea cea bună a Evangheliei lui Isus Hristos. Ei au creat o perioadă care poate fi numită „timpul când domnea predica”. Prea puțini oameni de pe vremea aceea știau să citească, iar dintre cei care o puteau face, prea puțini dispuneau de cărți. De aceea, predicarea publică a fost metoda cea mai clară și cea mai

directă prin care puritani se adresau inimii și minții oamenilor. Iată cum se exprima Stephen Marshall în parlament, în noiembrie 1640: „Predicarea Cuvântului este *sceptrul* împărăției lui Hristos, este *gloria* unei națiuni, este *carul biruinței* în care călătorește viața și mântuirea.” Într-o notă a Bibliei puritane americane, se arată că Biblia are autoritatea „să deschidă porțile cerului cu ajutorul Cuvântului lui Dumnezeu, care este cheia potrivită.” Astfel, cuvântul *puritan* a primit o conotație nouă în anii 1600, atât în Anglia, cât și în coloniile Noii Anglii, însemnând prioritatea predicării în programul de viață al comunității creștine.

Predicarea publică a fost metoda cea mai clară și cea mai directă prin care puritani se adresau inimii și minții oamenilor.

O predică dura adeseori mai mult de 90 de minute, totuși era prezentată liber, deoarece era memorată în prealabil. Samuel Danforth își scria predicile cuvânt cu cuvânt, de două ori, ca să le poată memora.

Dintre cei 300 de pastori protestanți din Anglia, în anul 1630, o treime s-au alăturat mării migrări puritane (unii cu comunitățile lor cu tot, stabilindu-se în Massachusetts și în coloniile surori Connecticut și New Haven). Thomas Hooker, care a migrat în Noua Anglie în 1633, avea o asemenea vigoare și căldură a spiritului, încât ar fi putut „pune un rege în buzunarul său”. Samuel Moody, pastor la York, în statul Maine, din

1698 până în 1747, avea un talent aparte de a atrage masele la Cuvântul lui Dumnezeu. Când a fost invitat cu o ocazie într-o diocleză vecină, pastorul l-a avertizat pe Moody că adunarea se plictisește destul de repede și că pleacă înainte de terminarea predicii. Moody a rezolvat această problemă anunțând, de la început, că are două părți distincte: prima parte se adresează doar păcătoșilor, iar a doua, sfinților. După ce a vorbit păcătoșilor atât cât credea că e necesar, el a făcut o pauză și a adăugat: „Stimați păcătoși, cu voi am terminat, vă puteți lua pălăriile și puteți să plecați cât de repede doriți.” Nimeni n-a îndrăznit să plece. Conținutul predicilor puritane se distingea cu totul de predicile timpului. Acestea din urmă păreau mai mult niște colecții de eseuri literare sau de meditații devoționale, încărcate cu metafore și presărate cu o mulțime de dictouri latinești. Din contră, predicatorii puritani prezentau o Evanghelie simplă, într-o engleză simplă, pentru oameni simpli. Ei erau împotriva înfloriturilor literare. Astfel, despre Richard Mather se notează: „Era simplu, dorind să-și îndrepte săgețile nu deasupra capetelor oamenilor, ci direct în inima și în conștiința lor.” Pentru aceasta, „el evita intenționat frazele obscure, cuvintele exotice, citările din latină de care unii au devenit dependenți”.

Despre predicatorul John Cotton se notează că „predica cu o adevărată măiestrie uimitoare”. Un asociat al său declara: „Domnul Cotton predică cu o asemenea autoritate, convingere și viață, încât, atunci când predică despre vreun apostol sau despre vreun prooroc, eu nu-l aud pe el. Îl aud
(Continuare în pagina 19)

Jan Paulsen

Predica de mai jos a fost rostită de pastorul Jan Paulsen cu ocazia preluării funcției de președinte al Conferinței Generale, pe 5 martie, la sediul mondial al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. - Redacția

Titul conduce la următoarele întrebări: „Ce este Evanghelia?” și „În ce constă urgența ei?”

Când Dumnezeu a determinat apariția acestei mișcări, cu 150 de ani în urmă, El i-a făcut pe pionierii noștri foarte conștienți de o expresie descoperită în 2 Petru 1,12, și anume „adevărul prezent”.¹ Pentru pionierii Mișcării Advente (Joseph Bates, Hiram Edson și James White), „adevărul prezent” se referea mai ales la cele două învățături centrale ce caracterizau această mișcare mai mult decât oricare alt adevăr, și anume doctrina despre sanctuar (ceea ce Bates numea „ușa închisă”) și Sabatul. Ellen White a lărgit semnificația acestei expresii, atunci când a scris, în contextul pregătirii pentru întâlnirea cu Domnul, la apropiata Sa revenire: „Nu avem nici o îndoială... că doctrinele pe care le avem astăzi sunt adevăr prezent și că ne apropiem de judecată” (*Mărturii*, vol. 2, pag. 344).

Pentru noi, ca biserică, adevărul prezent este, astăzi, destul de cuprinzător ca să se exprime în cele 27 de

¹ Sau: „sunteți tari în adevărul pe care-l aveți”, în trad. de Cornilescu

puncte fundamentale de doctrină. Scopul acestora este să reprezinte o declarație cuprinzătoare a credinței și doctrinei prezentate în Biblie.

Este această declarație ceea ce se înțelege prin „Evanghelia”? Trebuie să fim în stare să vorbim despre „Evanghelia” fără să ajungem în tensiune nici cu setul nostru complet al celor 27 de puncte fundamentale de doctrină, pe de-o parte, nici cu „adevărul prezent”, așa cum îl vedeau primii adventiști, pe de altă parte. „Evanghelia” nu este în tensiune cu nici unul dintre acestea.

În orice timp din istorie, biserica și-a avut totdeauna „adevărul prezent”, un set de declarații care exprima înțelegerea Bibliei și care erau cruciale pentru identitatea bisericii, pentru sentimentul misiunii sau pentru ceea ce trebuie predicat acum. Cred că ceea ce cunoaștem ca fiind Evanghelia este adevărul central pe care îl apăra prima biserică, cel care îi identifica pe primii creștini ca pe o colectivitate de credincioși și care, pentru ei, era, de fapt, „adevărul prezent”, în sensul din 2 Petru 1,12.

Vă invit astăzi să recunoașteți ceea ce era „Evanghelia”, să recunoașteți ceea ce era atunci și este astăzi miezul credinței și al vestirii creștine, fără ca, prin aceasta, să simțim că am spus ceva negativ sau de mai mică importanță despre suma totală a doctrinelor noastre, ca și cum ele ar fi ceva periferic. Și totuși, există un sens real în care „Evanghelia” inițială era și este inima [adevărului prezent], iar restul este un comentariu. Ca pastor adventist de ziua a

Urgența Evangheliei

șaptea, trebuie să găsim, într-un fel oarecare, un mod de a trăi cu această realitate, fără ca predicarea mea să devină mai puțin adventistă și să semene mai mult cu predicarea din oricare altă biserică evanghelică.

Constat, cu tristețe, că multe persoane care urcă la amvon nu găsesc acest echilibru. Una dintre criticile la adresa celor care slujesc amvonul în biserica noastră este că predicarea „adventistă nu mai este ceea ce era odată”; că a devenit așa de generală, încât nu a mai rămas mult din doctrinele pe care credem că Dumnezeu ni le-a încredințat să le vestim astăzi.

Acum 40 de ani, când eram student la seminar, era la modă să subliniem faptul că trebuie să ne „întoarcem la Evanghelia”; că, într-un fel sau altul, ascultătorii, membrii noștri și toți cei care luau parte la serviciile noastre divine fuseseră obligați să se hrănească prea mult cu o dietă formată din „doctrine”, așa încât, ca rezultat, mureau de foame după „Evanghelia”. Astfel, între Evanghelia și „doctrine” s-a creat o tensiune care este atât străină, cât și intolerabilă. Și, ca să ni se aducă aminte că, probabil, încă nu ne-am corectat, există grupări sau persoane care stau pe margine și acuză biserica de pierderea drumului ei și care își justifică existența, spunând că ei lucrează ca să ne aducă înapoi la „vechea solie adventă”.

Ca pastor adventist de ziua a șaptea, aflându-mă la amvon, trebuie să țin minte că membrii noștri au ales în totală libertate și perfect conștienți să fie adventiști de ziua a șaptea, când

ar fi putut alege să fie orice altceva – baptiști, metodiști, anglicani sau catolici. Dar ei au simțit că această misiune îi aparține lui Dumnezeu și că predicarea și învățătura biblică pe care le aparțin noi sunt ceea ce Dumnezeu dorește ca lumea să audă astăzi. Ei au ales în mod voluntar să fie membri ai acestei biserici, pentru motive concrete și care sunt foarte importante pentru ei. De aceea, să nu uităm că, pentru membrii noștri, este important ca solia adventistă distinctivă să fie auzită de la amvoanele noastre.

Dar mă întorc la întrebarea centrală: Ce este Evanghelia? Ca să găsim răspunsul, trebuie să ne întoarcem la Biblie și la prima generație de credincioși.

Pavel le scria credincioșilor din Roma, atunci când li s-a prezentat: „Mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede... deoarece în ea este descoperită o neprihănire pe care o dă Dumnezeu” (Rom. 1,16.17).

Noi predicăm, așa cum trebuie să facem și în continuare, Sabatul, starea celor morți, mileniul, trăirea sănătoasă, escatologia, semnul fiarei, sfințenia căsătoriei etc. Dar, pentru primii credincioși, „Evanghelia” se concentra într-un mod unic asupra persoanei Domnului Isus Hristos. Când predicau „Evanghelia”, primii credincioși spuneau ceva foarte concret despre Isus.

Este clar că declarațiile lor puteau să creeze sentimente de rușine cu privire la persoana Domnului Isus. El însuși recunoscuse aceasta, atunci când a zis: „Pentru că de oricine se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, în acest neam adulter și păcătos, Se va rușina și Fiul omului, când va veni în slava Tatălui Său” (Marcu 8,38). În mod asemănător, apostolul Pavel îi scria lui Timotei, tânărul său conlucrător: „Să nu-ți fie rușine, dar, de mărturisirea Domnului nostru [să nu-ți fie rușine să-L mărturisești pe Domnul nostru – după *New International Version*]” (2 Tim. 1,8), iar despre sine spunea: „Nu mi-e rușine, căci știu în cine am crezut” (vers. 12). De asemenea, Petru scria: „Iată că pun

în Sion o piatră din capul unghiului, aleasă, scumpă; și cine se încrede în El nu va fi dat de rușine” (1 Pet. 2,6). Iar mai departe, el adaugă: „Dacă suferă pentru că este creștin, să nu-i fie rușine, ci să proslăvească pe Dumnezeu pentru numele acesta” (1 Pet. 4,16). Tot Pavel le spunea corintenilor că solia Evangheliei este o nebulie pentru cei care nu cred - ea este o piatră de poticnire, este o nebulie, nu corespunde cu înțelepciunea omenească, nu are un caracter „savan”, care să impună respect, poate fi ușor etichetată ca superstiție. Dar ea este strâns legată de persoana lui Isus Hristos.

Deci, ce este Evanghelia?

Voi răspunde prin câteva idei succinte, care sunt atât de simple și de cunoscute pentru noi toți. Apoi va trebui să întreb dacă această Evangheliă continuă să fie inima credinței dv. și a credinței mele și țința călătoriei noastre spirituale.

1. Isus din Nazaret era Mesia cel promis de profeții Vechiului Testament. El este Cel despre care au vorbit profeții, spune Petru, și din care ei au făcut „țința cercetării și căutării lor stăruitoare” (1 Pet. 1,10). El este singurul om „adeverit de Dumnezeu” (Fapte 2,22); iar în ce privește mântuirea, El este singura cale.

Sună arogant? Exclusiv? Probabil că da, dar acesta este adevărul. Nu este de mirare că această afirmație era jignitoare pentru iudei, așa cum va fi pentru oricine crede că soluția se află altundeva.

Acesta este începutul Evangheliei. Aceasta înseamnă că, prin Isus, Dumnezeu deschide viitorul. Fără El, nu putem avea nici un viitor. Cel necredincios trebuie să cunoască lucrul acesta astăzi. Copiii și tinerii noștri, pentru care viitorul stă deschis și atrăgător, trebuie să audă lucrul acesta predicat și susținut în mod convingător astăzi. Ei studiază la universități, fac planuri pentru viitorul lor profesional, pentru căsătorie și ca să aibă familie. Dar, vai, fără Isus Hristos, nu putem avea nici un viitor. Nu este nici o îndoială cu privire la acest lucru!

Primul aspect al Evangheliei spune, în mod simplu, că între Dumnezeu și om există o problemă, o problemă

pe care noi, oamenii, nu o putem rezolva, dar care, dacă rămâne nerezolvată, va determina pierderea noastră a tuturor, pentru veșnicie. Dumnezeu a spus: Eu am creat bărbatul și femeia și, deși nu sunt răspunzător pentru că ei au ajuns în această situație grea, Eu și numai Eu pot să-i scot afară din ea.

Ca să facă aceasta, Dumnezeu a ales să moară în Hristos. Biblia vorbește clar: „El a murit pentru păcatele noastre” (1 Cor. 15,3). El nu a fost nici martir, nici victimă. Aceasta este singura cale prin care lumea căzută poate fi împăcată cu Dumnezeu (vezi 2 Cor. 5,19). „El a murit pentru noi, pentru ca... să trăim împreună cu El” (1 Tes. 5,10). Și tocmai pentru că a murit ca preț de răscumpărare, ca să ne elibereze, El mijlocește astăzi pentru noi (Evr. 9,15).

2. Isus nu a rămas în mormânt, așa cum rămân toți oamenii. Moartea Lui a fost semnalul de moarte al morții. „Vrăjmașul cel din urmă care va fi nimicit va fi moartea” (1 Cor. 15,26); și, spune Pavel, dacă Domnul Hristos nu ar fi înviat, atunci am fi cei mai nenorociți dintre toți oamenii (vers. 19). Dacă nu continuăm să avem atenția îndreptată asupra învierii Domnului Hristos și asupra semnificației acesteia, credința noastră nu înseamnă nimic, iar predicarea noastră este lipsită de putere (1 Cor. 15,14).

Aud eu, ca pastor, ce îmi spune Evanghelia prin acest aspect al ei? Ea îmi spune: Urcarea ta la amvon este o risipă de timp și de energie, dacă predica nu spune clar ce înseamnă învierea Domnului Hristos! Acest singur act deține cheia viitorului: „Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților” (Apoc. 1,18). Fără învierea lui Isus, moartea ar fi fost pentru noi toți (pentru că toți murim) un întuneric fără sfârșit.

3. Mai mult decât atât, Evanghelia ne explică în mod clar, în continuare, ce s-a întâmplat cu Domnul Hristos după învierea Lui. Apostolul Petru ne spune: Suntem mântuiți prin „învierea lui Isus Hristos, care stă la dreapta lui Dumnezeu, după ce S-a înălțat la cer” (1 Pet. 3,22.23); și, în predica sa elocventă din Ziua Cincizecimii: „Dumnezeu a înviat pe acest

Isus și noi toți suntem martori ai Lui. Și acum, o dată ce S-a înălțat prin dreapta Lui Dumnezeu și a primit de la Tatăl făgăduința Duhului Sfânt, a turnat ce vedeți și auziți” (Fapte 2,32.33). El aduce la îndeplinire o continuă slujbă a împăcării, care formează tema Epistolei către Evrei. Fără această lucrare, noi, în mod individual, nu putem fi eliberați, efectiv, de eșecurile din trecutul nostru, din prezent sau de distrugerea iminentă din viitor.

Aceasta nu este speculație; este doar adevărul! Doctrina despre sanctuar, cu tot ce atrage după sine, se află chiar în inima Evangheliei și trebuie susținută și vestită cu îndrăzneală de toți cei care se numesc creștini.

4. Ultimul aspect al Evangheliei este a doua venire a Domnului Hristos. Vorbind deschis, nu putem fi creștini în sensul în care Noul Testament folosește acest cuvânt, dacă nu credem în a doua venire a Domnului Hristos. „Bărbați Galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer” (Fapte 1,11). Fără doctrina despre a doua venire a Domnului Hristos, am fi rămas toți stând și privind în spațiul gol.

Apostolul Petru exprimă cuvintele bine cunoscute, dar amenințătoare, despre a doua venire a Domnului Hristos (vezi 2 Petru 3,3-8). De la prima generație de credincioși, această învățătură este luată în derădere de necredincioși și batjocoritori. Și oameni de felul acesta vor exista totdeauna. Dificultatea constă în faptul că, uneori, batjocoritorii se îmbracă în haine moi, intră în biserică și se amestecă printre cei credincioși. Ei produc tulburare printre credincioși prin faptul că au înfățișare de intelectuali, de oameni care au citit mult și care sunt foarte inteligenți. Ei pretind ca tot ce trebuie crezut să fie onorabil din punct de vedere intelectual.

Cuvintele sorei White, date prin inspirație, sunt foarte potrivite: „Succesul soliei Evangheliei nu depinde de vorbiri savante, de mărturii elocvente sau de argumente puternice. El depinde de simplitatea soliei și de adaptarea ei la sufletele care flămânzesc după pâinea vieții” (*Parabolele Domnului Hristos*, ed. 1995, pag. 148).

Nu a existat niciodată intenția ca descoperirea lui Dumnezeu și a mântuirii să fie ceva complicat. „Mă veți căuta și Mă veți găsi, dacă Mă veți căuta cu toată inima. Mă voi lăsa să fi găsit de voi, zice Domnul” (Ier. 29,13.14).

Batjocoritorii îi intimidă, uneori, pe credincioși. Petru spune că problema acestor batjocoritori este că ei uită în mod deliberat: „Înădins se fac că nu știu”. Este o alegere pe care ei o fac - ei ignoră atotputernicia Creatorului care a făcut ca pământul să fie creat. Dar voi, dragi prieteni, spune Petru, „nu trebuie să uitați” (2 Pet. 3,5.8, după trad. engl. NIV). Dumnezeu nu are, astăzi, nici un răspuns pentru cei batjocoritori, dar, într-o zi, le va cere lor un răspuns.

Credința nu poate fi lăsată deoparte până când ajunge respectabilă. Credința acceptă adevărul așa cum ni-l prezintă Scripturile. Credința știe că viața și puterea dinamică a adevărului dispar în clipa în care el trebuie să se adapteze unor criterii în mod fundamental și pur intelectuale. Credința primește Cuvântul lui Dumnezeu și îl acceptă fără rezerve.

Aceasta este Evanghelia! Continuă ea să fie inima și sufletul vieții dv. spirituale? Mai este ea importantă pentru noi?

Dar în ce constă urgența ei?

1. Evanghelia este urgentă în primul rând pentru că, în țară, este foamete. Iată ce scrie Ellen White, prin inspirație divină: „Lumea piere din lipsă de Evanghelie. Există o foamete după Cuvântul lui Dumnezeu. Prea puțini sunt cei care predică Cuvântul neamestecat cu tradiții omenești” (*Ibid.*, pag. 154).

2. Evanghelia este urgentă pentru că nu mai avem timp. „Avem acum doar un timp scurt în care să ne pregătim pentru veșnicie” (*Mărturie*, vol. 7, pag. 15). Credinciosul știe mai bine decât oricine că lumea, așa cum este ea astăzi, în curând va ajunge la momentul ei final. Structura societății noastre strigă după eliberare. Sunt atâtea răni care trebuie vindecate și care doar se agravează.

3. Evanghelia este urgentă, de asemenea, pentru că este amenințată permanent de evanghelii false - mesaje care vin atât din stânga, cât și din dreapta, care răstălmăcesc

Evanghelia, punând alte accente sau aducând alte moduri de înțelegere a doctrinei mântuirii. Acesta nu este un lucru nou, dar creează confuzie și împiedică predicarea Evangheliei. Eu simt, chiar în biserică noastră, elemente care nu se împacă cu prezentarea echilibrată a Evangheliei.

4. Evanghelia este urgentă pentru că Domnul Isus a spus că Evanghelia - metoda lui Dumnezeu de a pune capăt păcatului - trebuie să fie făcută cunoscută întregii lumi, și atunci „va veni sfârșitul” (Mat. 24,14). Domnul tânjește să revină. Suntem invitați să lucrăm împreună cu El și cu Duhul Sfânt ca să pregătim condițiile în care El poate să revină. Nu știm în ce formă simplă trebuie să fie făcută cunoscută Evanghelia sau la ce nivel de înțelegere trebuie să fie ea ținută. Dar știm că trebuie vestită „ca să slujească de mărturie” întregii lumi, pentru ca Dumnezeu să fie gata să spună: „S-a sfârșit”.

Preocuparea mea este ca biserică noastră să-și mențină atenția îndreptată în primul rând asupra Domnului Hristos și asupra misiunii. Spre deosebire de atâtea cluburi și asociații omenești, noi nu suntem, în primul rând, o colectivitate care privește în interior, spre sine, adică nu ne preocupăm, în primul rând, de cei care sunt membrii noștri. Atenția noastră se îndreaptă în afară. Noi existăm în interesul celor care nu fac parte dintre noi. Ceea ce L-a determinat pe Dumnezeu să-L dea pe Fiul Său a fost iubirea Lui pentru cei care erau „străini și depărtați”. Aceasta exprimă și viața bisericii.

Aceasta constituie obiectivul nostru și în aceasta constă urgența misiunii noastre.

De aceea, vă invit să faceți tot ce puteți ca biserică noastră să fie o comunitate caldă și atractivă, în care cei păcătoși pot să se simtă acasă; un loc în care persoanele care vin purtând multe urme de răni și care nu au avut o conduită prea bună sau care nu se consideră oameni de succes să se poată simți acceptate și iubite. Cred că aceasta dorește Domnul Hristos să fie biserică Sa. În același timp, să ne asigurăm că mărturia rostită a bisericii este puternică și clară.

Jan Paulsen este președintele Conferinței Generale..
Adventist Review, 8 aprilie 1999

UNICA STRATEGIE POSIBILĂ -1

Nicușor Ghițescu

Cred că susținem cu toții afirmația pe care pastorul Dwight Nelson a făcut-o cu ocazia chemării emoționante la rugăciune, în comitetul Conferinței Generale a adventiștilor de ziua a șaptea, și care a fost publicată în *Curierul Adventist* din septembrie 1998. Din ea citez următoarele idei de mare actualitate: „Singura strategie posibilă care i-a rămas acestei biserici pentru vestirea Evangheliei în toată lumea este intervenția urgentă a lui Dumnezeu”.

Desigur că este necesară predicarea Evangheliei de la amvoanele comunităților noastre; sunt de mare valoare campaniile de evanghelizare și este foarte necesară lucrarea misionară sub toate aspectele ei. Dar... potrivit celor mai recente statistici prezentate de pastorul Dwight Nelson cu privire la creșterea uimitoare a populației globului pământesc în raport cu numărul infim al sufletelor nou convertite zilnic în toată lumea, „înseamnă că, din punct de vedere omenesc, strategic, logic, este imposibil ca persoanele care lucrează la sediul mondial, împreună cu biserica pe care o reprezintă, să încheie mandatul pe care Domnul Isus ne-a cerut să-l aducem la îndeplinire [vezi Mat. 24,14]. Este imposibil. Pur și simplu nu poate fi adus la îndeplinire. Aproximativ 2.000 de nou convertiți pe zi față de 200.000 de nou născuți care se adaugă zilnic familiei omenesti! Chiar dacă am ridica numărul nostru de noi convertiți la 100.000 pe zi, și atunci am rămâne în urmă... cifrele sunt împotriva noastră... ceea ce înseamnă că a mai rămas doar o singură strategie posibilă pentru cei de la acest sediu mondial, pentru conducătorii spirituali și pentru această biserică” (Dwight Nelson, *Adventist Review*, 30 iulie 1998).

Regele Iosafat de pe vremuri s-a înspăimântat când a aflat că o mare mulțime înaintea împotriva poporului său și el „și-a îndreptat fața să caute pe Domnul și a vestit un post pentru tot Iuda” (2 Cron. 20,2.3). În Casa Domnului și în fața întregului popor, el a înălțat o rugăciune emoționantă și fierbinte pentru intervenția grabnică a lui Dumnezeu, mărturisind, printre altele: „O, Dumnezeuul nostru... suntem fără putere înaintea acestei mari mulțimi, care înaintea împotriva noastră, și nu știm ce să facem, dar ochii noștri sunt îndreptați spre Tine!” (vers. 12)

Dumnezeu i-a descoperit lui Iosafat ce să facă

Răspunsul a venit imediat prin Duhul Domnului, care S-a folosit de Iahaziel. Observați faptul că nu întotdeauna cuvântul Domnului vine prin cineva de la amvon, ci și prin „cineva din mijlocul adunării” (vers. 14). „Niciodată nu am mai citit despre Iahaziel în Scriptură, până atunci, și

niciodată nu vom mai auzi despre el în vreo carte a Bibliei. Dar Iahaziel a primit, prin ‘Duhul Domnului’, un mesaj de speranță, de încredere deplină în Dumnezeu, o chemare la încurajare și soluționarea unei probleme înspăimântătoare de grele.”

Remarcăm faptul încurajator că evlaviosul rege Iosafat a avut discernământ sănătos ca să înțeleagă solia pe care a trimis-o Dumnezeu în mijlocul adunării, a crezut ca un copil smerit, a mulțumit cu profund respect și a ascultat de tot ce a spus Domnul. Ba mai mult, a îndemnat poporul prin cuvintele: „Ascultați-mă, Iuda și locuitorii Ierusalimului! Încredeți-vă în Domnul, Dumnezeul vostru, și veți fi întăriți; încredeți-vă în proorocii Lui, și veți izbuti!” (2 Cron. 20,20).

Apoi, în colaborare cu poporul, a organizat o echipă de „cântăreți... îmbrăcați cu podoabe sfinte” (vers. 21).

Atunci și numai atunci, Dumnezeu a intervenit în mod uimitor și a rezolvat problema cea imposibil de rezolvat din punct de vedere omenesc. La fel va fi și în zilele noastre.

Noi, cei de astăzi, știm ce avem de făcut?

În zilele solemne și înfricoșătoare în care am ajuns noi, cei de astăzi, a mai rămas doar o singură strategie posibilă pentru biserica noastră și pentru conducătorii ei spirituali. Evanghelia veșnică, descoperită nouă în Apocalipsa 14,6-12, trebuie să fie vestită cu voce tare, cu mare grabă și cu cea mai mare putere, pe întregul pământ, ca mărturie pentru orice națiune și în orice limbă; atunci va veni sfârșitul (vezi Mat. 24,14). Aceasta este o răspundere nespus de mare și înfricoșată pe care o avem înaintea Marelui Dumnezeu și pentru lumea care pierde în jurul nostru fără a avea cunoștința deplină a adevărului salvator.

Bunul Dumnezeu ne-a arătat în Cuvântul Său inspirat, Biblia, și prin profetul Său ales de El din Biserica Rămășiței, ce trebuie să facem, cu ajutorul oferit de El, și anume:

1. *Să chemăm poporul la post și rugăciuni de pocăință individuală și colectivă, din toată inima* (vezi Dan. 9,19; Ps. 145,18), nu ca o simplă ceremonie religioasă, ci din profunzimea inimii, potrivit celor scrise în Ioel 2,12. 17.28; Fapte 3,19; Apocalipsa 3,19.

Am făcut lucrul acesta?

„Frați și surori, a venit timpul ca Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea să privească cu toată seriozitatea într-o singură direcție. Trebuie să fim în stare să spunem cu onestitate: ‘Ochii noștri sunt îndreptați spre Tine’.

Prietenii mei, este timpul să ne gândim serios la sta-

rea noastră cu adevărat disperată. Acest timp din viața poporului lui Dumnezeu ne cheamă să ne rugăm serios, continuu, stăruitor... Când cifrele sunt împotriva noastră, ce altceva putem face? Nu avem de ales acum, decât să fim conduși pe genunchi așa cum a fost condus poporul iudeu prin regele Iosafat de pe vremuri” (Dwight Nelson - *Idem*).

Suntem dispuși să ne lăsăm conduși în totul de directivele divine sau ne conducem singuri?

2. *Să cerem cu stăruință revărsarea Duhului Sfânt, făgăduit atât sub forma Ploii Timpurii, cât și sub forma Ploii Târzii* (Ploaia de primăvară - Zah. 10,1). În alte traduceri ale Bibliei, acest verset este tradus astfel: „Ce-reți de la Domnul Ploaie Târzie în timpul Ploii Târzii!”

De ce nu predicăm despre Duhul Sfânt? De ce nu ne rugăm și nu discutăm unii cu alții despre pregătirea sufletească în vederea împlinirii făgăduinței de cea mai mare actualitate în zilele noastre?

Printre ultimele cuvinte, înainte de a Se înălța la ceruri, Mântuitorul a repetat ucenicilor Săi făgăduința cu privire la Duhul Sfânt care le va dăruia puterea de a fi martori în toată lumea de atunci. Și așa a fost. Ploaia Timpurie a Duhului Sfânt a săvârșit adevărate minuni dumnezeiești.

Oare credeți că, în o mie de generații, fără puterea făgăduită sub forma Ploii Târzii, vom îndeplini mandatul încredințat de Mântuitorul, de a vesti Evanghelia spre mărturie oricărui om de pe fața pământului? Niciodată! Niciodată!

„Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie [omenească], ci prin Duhul Meu... zice Domnul oștirilor” (Zah. 4,6).

3. *Să credem tot ce ne-a poruncit Dumnezeu să facem și să intrăm imediat în acțiune, înainte de a fi pentru totdeauna prea târziu. Să arătăm poporului în ce constă pregătirea zilnică și progresivă, ca să fim gata în vederea revărsării Ploii Târzii.*

Întreitul scop al revărsării Duhului Sfânt sub forma Ploii Târzii

a. *Să dea putere vestirii soliei îngerului al treilea din Apocalipsa 14,9-11.* Întrucât Ploaia Târzie va fi o revărsare a puterii Duhului Sfânt mai mare ca oricând altădată în istoria omenirii, poporul lui Dumnezeu va avea o putere spirituală mai mare ca oricând de a-L mărturisi pe Hristos lumii, potrivit celor prezise în Apocalipsa 18,1-5.

„În timp ce lucrarea mântuirii se apropie de încheiere, pe pământ va veni un timp scurt de strămtorare și națiunile vor fi înfuriate; totuși, ele vor fi ținute în frâu ca să nu împiedice lucrarea îngerului al treilea din Apocalipsa 14,9-12. În vremea aceea, Ploaia Târzie, sau înviorarea de la fața Domnului, va veni să dea putere strigătului puternic al îngerului al treilea” (*Experiențe și Viziuni*, pag. 85, 86).

b. *Să le dea putere sfinților să reziste în timpul*

revărsării celor șapte plăgi finale ale mâniei lui Dumnezeu (vezi Apoc. 16) și în timpul strămtorării finale.

c. *Să le dea putere celor ce vor fi în viață să stea în picioare înaintea Fiului omului, potrivit celor rostite de Mântuitorul (vezi Luca 21,36).*

Prin Spiritul Profetic, El ne îndeamnă: „Pentru ce nu flămânzim și nu însetăm după darul Duhului Sfânt, dacă El este mijlocul prin care primim putere? Vorbiți despre El, rugați-vă pentru El, predicați despre El” (*Review and Herald*, 14 mai 1904).

„Fraților și surorile mele, rugați-vă stăruitor pentru primirea Duhului Sfânt” (*Mărturii*, vol. 7, pag. 28).

„Dumnezeu nu ne cere să facem în propria noastră putere lucrarea ce ne stă în față... Ucenicii erau copleșiți de povara pentru suflute. Evanghelia trebuia dusă până la marginile pământului, iar ei cereau înzestrarea pe care o făgăduise Hristos. Și atunci Duhul Sfânt a fost revărsat și mii de oameni s-au convertit într-o singură zi... Revărsarea Duhului în zilele apostolilor a fost Ploaia Timpurie, și cât de glorioase au fost rezultatele ei! Dar Ploaia Târzie va fi și mai „îmbelșugată” (Zah. 10,1)...

Dar făgăduința Sa nu este apreciată așa cum ar trebui; de aceea împlinirea ei nu se vede așa cum ar fi cu putință. Făgăduința cu privire la Duhul Sfânt este ceva la care se cugetă prea puțin, iar rezultatul este ceea ce se poate aștepta: secetă spirituală, întuneric spiritual, declin și moarte spirituală. Lucruri mult mai mici ne ocupă atenția, iar puterea dumnezeiască necesară pentru creșterea și prosperitatea bisericii, care ar aduce după sine toate celelalte binecuvântări, lipsește; deși este oferită în plinătatea ei nemărginită” (*Mărturii*, vol. 7, pag. 26, 27).

Ce facem noi, fraților și surorilor, în ceea ce privește pregătirea zilnică pentru primirea Ploii Târzii, care este unica posibilitate făgăduită de Dumnezeu pentru împlinirea cu rezepeziune a mandatului nostru dat de Mântuitorul, acela de a vesti Evanghelia tuturor locuitorilor pământului (vezi Mat. 28,18-20) pentru a face posibilă revenirea Sa (vezi Mat. 24,14)?

Este acesta subiectul principal al predicilor noastre? Sunt interesați și tinerii noștri în mod special, în vederea pregătirii practice în acest scop? Cunoașteți ceva mai de actualitate decât acest adevăr prezent? Vibrează inimile noastre la chemările tot mai puternice ale Duhului Sfânt? Vă puteți imagina ce va însemna să fim părăsiți complet de Duhul Sfânt? Este cutremurător acest gând! Poate exista ceva mai îngrozitor?... Și totuși este un adevăr prezent...

O, dacă am putea cunoaște cât de mult suferă El pentru fiecare dintre noi, tânăr sau vârstnic! O, dacă ai ști ce iubire duioasă și profundă are El pentru tine ca să devii prietenul Lui!... Da, El ne așteaptă cu dor nespus, precum „tatăl” din parabola fiului pierdut în păcate grele, care era, totuși, așteptat cu inima zdrobită de dor de către tatăl lui cel iubitor. Eu și cu tine suntem așteptați de multă vreme... Nunta cerească este pregătită! Cât timp Îl vom lăsa pe Mirele cerului să ne aștepte?...

Nicușor Ghișescu, pastor pensionar; locuiește împreună cu soția sa, Emilia, la Loma Linda, California.

Școala Misionară de la Brașov-Stupini

ISTORIE ȘI VIITOR

Forrai-Lazăr

Monumentele sunt puncte de referință în existența unui popor, jaloane care marchează drumul istoriei între momentele de glorie și cele de suferință. Sunt memoria trecutului, note definiției ale identității unei colectivități. Dacă ne uităm la istoria, uităm cine suntem. În criză de identitate, monumentele sunt neglijate, degradate, năpădite de buruieni sau mâncate de rugină.

Un monument al spiritului adventist românesc

În istoria adventismului din România, Școala Misionară de la Brașov-Stupini a fost și este un monument. Este o parte din istoria noastră.

Mai întâi, este monumentul spiritului de eroism și de mare avânt misionar al perioadei interbelice. În ciuda ostilității și a persecuției din partea „bisericii de stat”, solia adventă se răspândea cu puterea focului. Biserica adventistă era o biserică misionară! Făceau lucrare misionară nu numai zecile și sutele de colportori, care străbăteau satele și orașele, ci fiecare membru folosea orice ocazie de a da mărturie despre adevăr. Se întrevădea o dezvoltare explozivă a lucrării, cu apariția a sute de comunități, a căror îngrijire necesita un număr tot mai mare de predicatori.

În acest avânt se naște planul unui institut biblic de proporții. Se achiziționează un teren cu o suprafață de circa 30 ha, lângă comuna Stupini, în apropierea Brașovului. Lucrările de construcție încep în 1930 și se termină în 1931. În toam-

na aceluiași an se mută și Școala Misionară de la Diciosânmartin (Târnăveni) la Stupini.

Știu, din relatările contemporanilor – astăzi puțini au mai rămas dintre ei –, că înălțarea acestui edificiu „a pus pe jar” întreaga suflare adventă.

Toți priveau cu emoție spre locul unde se înălța, parcă din pământ, viitorul centru de formare a multor propovăduitori ai Cuvântului. Entuziasmul și spiritul de dăruire erau dispoziția sufletească ce caracteriza majoritatea credincioșilor. Pentru construcțiile de la Brașov-Stupini, soseau mereu bani colectați în comunități, diferite materiale de construcție, alimente pentru muncitori, sute se ofereau ca forță de muncă voluntară. Așa se explică rapiditatea ridicării clădirilor, deși, în țară, erau doar 10.000 de adventiști (mai exact 9.397 membri și 332 comunități în 1930, anul începerii lucrărilor, și 10.695 membri și 391 comunități în 1931, anul în care s-a încheiat construcția școlii). La sfârșitul celui de-al doilea an, Institutul Bi-

blic de la Brașov-Stupini și-a deschis porțile pentru sutele de viitori pastori: 10 promoții au absolvit între 1931 și 1942 și patru între 1945 și 1949. Anii dinainte și de după cel de-al doilea război mondial au fost perioade de glorie în mișcarea adventă din România. În anul construcției, numărul membrilor a crescut cu 1.298, ceea ce însemna că peste 1.500 de membri noi au intrat în biserică, adică o creștere de peste 15 %. Astăzi, în cele mai dinamice biserici din America Latină și Africa, rata de creștere anuală este de 6-10%. În anii aceia, la noi, revenea câte un nou convertit pentru fiecare al șaptelea membru. Dacă astăzi ar mai arde aceeași flacără, biserica actuală de 71.000 membri ar trebui să crească cu cel puțin 10.000 de noi membri botezați pe an!

Mulți dintre fiii credincioși din acele vremuri nu mai sunt în viață, dar Școala Misionară de la Brașov-Stupini rămâne un monument al dezvoltării singulare a adventismului în „spațiul mioritic”. Nu găsim seamăn în nici

Iată numele acelora ale căror influență și învățătură au făcut din Școala Misionară de la Stupini-Brașov un sanctuar al consacrării:

Directorii: Peter J. Gäede (1931 – 1933), Dumitru Florea (1933-1936), Mihail Manea (1936-1937), Petre P. Păunescu (1937-1941), Victor Diaconescu (1941-1948) și Mihail Ionescu (1948-1949).

Profesori: Peter J. Gäede, Victor Diaconescu, Lucretia Diaconescu, Dumitru Florea, Gheorghe Stănică, Gheorghe Gherase, Mihail Manea, Dumitru Bădescu, Georg Proksch, Dumitru Dragomirescu, Petre P. Păunescu, Ștefan Demetrescu, Marin Pârvan, Verona Pârvan, Mihail Ionescu, Emilian Niculescu, Ion Mihordea, Aristide Doroftei, Nicușor Ghițescu, Claudia Cojea, Vasile Cojea, Gheorghe Covaci, Ștefan Albulescu, Hrant Artinian, Constantin Pascariu, Gheorghe Doagă.

Preceptori: Iosif Rănea, Elvira Boldeanu Doroftei, Gică Artinian, Aurora Ionescu, Ecaterina Indricău.

Bucătărie-dietă: Maica Albulescu

Fermier: Karschti

una dintre țările Europei.

În același timp, scumpul nostru Institut Biblic vorbește și despre vremuri de necaz și de umilire care s-au abătut de două ori asupra lui.

În 1942, marelui Antonescu scoate în afara legii Biserica Adventistă, casele de rugăciune sunt închise, celelalte bunuri materiale ale cultului confiscate, iar credincioșii persecutați. Școala de la Brașov-Stupini este confiscată și ea și prefăcută într-un institut care pregătea misionare ortodoxe. O aripă a clădirii a servit și ca spital de campanie pentru răniții de pe front.

După război, în 1945, școala revine în proprietatea bisericii, pentru numai 4 ani, până în 1949. O perioadă scurtă, dar de cea mai viguroasă activitate misionară în istoria de până atunci a mișcării advente din țara noastră. Sute de credincioși se consacră lucrării de colportaj, înșiși pastorii făceau lucrare misionară cu literatură, iar elevii Institutului Biblic proveneau în mare parte din rândurile colportorilor. În acești ani, internatele școlii devin neîncăpătoare pentru mulțimea tinerilor care au venit să studieze aici, și o parte din clădirile fermei școlii sunt transformate în dormitoare (pentru 60-80 de elevi). Numărul elevilor ajunge și la 180! Școala devine nu numai un sediu al pregătirii academice, ci și simbol al spiritualetății. Ce triumf al soliei advente pe pământul României s-ar fi raportat, dacă porțile oportunității ar fi rămas deschise! Pentru comparație: până în anul 1949, dezvoltarea Bisericii Adventiste a decurs în mod foarte asemănător în două țări: România și Filipine.

Elevii anului de studii 1935-1936, cu profesorii lor

Timp de decenii se înregistrează același ritm de creștere. În 1949, statul comunist ne răpește acest scump așezământ, impune restricții și interdicții drastice pentru orice formă a libertății religioase, timp de 40 de ani. Lucrarea misionară este socotită propagandă împotriva regimului și pedepsită ca atare. Fosta noastră Școală Misionară capătă o destinație diametral opusă menirii ei inițiale: mai întâi școală de partid, apoi sediu al securității până în 1989. Săliile de clasă și capela (de circa 300 locuri), care răsunau cândva de Cuvântul lui Dumnezeu, acum suportă clamarea ateismului comunist; frumoasa școală a profesilor este prefăcută în bastionul necredinței agresive. Ca, de altfel, întreaga țară.

Rezultatul: astăzi, în România sunt 70.000 de adventiști, iar în Filipine 700.000! Ce ar fi fost astăzi, dacă regimul comunist n-ar fi înăbușit avântul misionar al bisericii!

Redobândirea școlii

După 1989, privirea membrilor din biserică, atât din țară, cât și din diaspora, se îndreaptă către Brașov-Stupini, cu așteptarea legitimă ca școala să redevină proprietatea noastră. Între timp, aflându-se în posesia Ministerului de Interne, ea a devenit sediul unei unități de jandarmi.

Pe cea mai mare parte a terenului se construiseră, în anii comunismului, o fermă zootehnică a partidului și câteva blocuri de locuit pentru personalul fermei. Cu schimbarea regimului, această parte a devenit gospodărie agricolă de stat. Așa funcționează și astăzi.

În primii doi ani după schimbările politice din 1989, s-au realizat numeroase contacte cu oameni politici și cu autorități centrale, în vederea redobândirii proprietății. Subiectul a fost discutat și cu ocazia întrevederii dintre președintele României, dl Ion Iliescu, și președintele Conferinței Generale, fratele Robert Folkenberg. Deși eram întâmpinați cu bunăvoință pretutindeni, ni-

meni nu avea mijloacele juridice legale să rezolve cererea bisericii.

În 1994, avocatul nostru a început să caute actul de confiscare a imobilului, la arhivele Primăriei și la cele ale Ministerului de Interne. Până la urmă, a descoperit actul, din care reieșea că imobilul fusese naționalizat pe baza unei legi care prevedea aceasta în cazul în care proprietarul nu mai exista de zece ani.

S-a întâmplat prin 1945. Într-o noapte, se aud strigăte și zarvă mare dinspre ferma școlii. Vreo 20 de soldați ruși, sub conducerea unui căpitan, se căzneau să-și scoată mașina (un camion), care căzuse în apa pârâului de la capătul fermei, în timp ce voiau să treacă podetul în direcția școlii.

Când viitorii pastori au aflat că este nevoie de ajutor, n-au pregetat să sară cu toții. Până la urmă au reușit să o scoată la mal. Dar nu la malul către care tindeau rușii, ci de unde veniseră la indicația căpitanului care, vădit jenat, a mărturisit că, de fapt, porniseră să jefuiască ferma și școala.

Fără îndoială, Dumnezeu i-a împiedicat pe cei 20 de soldați ruși, înarmați și amețiți de alcool, împreună cu ofițerul lor, să facă un asemenea rău școlii.

Elevii ultimului an de studii (1948-1949), cu profesorii lor

Acest document ne-a redat speranța. Mai rămânea doar să dovedim că, în 1950, noi *existam* ca biserică. De aceea, în 1995, s-a deschis procesul de reconstituire a dreptului de proprietate și, după trei ani, biserica a obținut câștig de cauză. Prin hotărâre judecătorească, în mai 1998, am redevenit proprietarii legitimi ai unei părți din fostul nostru imobil: clădirile și un teren de circa 3 ha.

Pentru restul de teren, continuă procesul. Apariția legii de restituire integrală, dezbătută acum în Parlament, ar accelera redobândirea a ceea ce ni se cuvine.

Astfel, pe 6 noiembrie 1998, s-a semnat procesul-verbal de predare-primire, de către reprezentanții Ministerului de Interne și de cei ai Uniunii de Conferințe.

Clădirea se află într-o stare de degradare avansată. Infiltrarea apei prin acoperiș a distrus o parte din pereții interiori și exteriori, tencuiala este căzută, tâmplăria ușilor și ferestrelor, ca și sistemele de apă, de canalizare, de încălzire și instalația electrică sunt distruse, bucătăria arată devastată ca după război, la fel grupurile sanitare, spălătoriile și chiar capela. În beciuri am găsit apă adâncă de 1,5 m, provenind de la apele freatice. Au fost distruse: vechea spălătorie, moara și grajdurile. Fără îndoială, restaurarea Școlii necesită mari investiții de bani, materiale și muncă.

La solicitarea Departamentului Evanghelizare cu Literatură, Comitetul Uniunii a hotărât, pe data de 22 martie 1999 (Hot. nr. 27), noua destinație a Școlii: Institut de Evanghelizare cu Literatură, păstrând vechea denumire de

Institut Biblic, dar, de data aceasta, nu pentru predicatorii care deservește amvonul comunităților, ci pentru predicatorii care își mută amvonul din casă în casă. Lucrarea lor nu este mai ușoară decât cea a pastoriilor și, pe lângă o consacrare adâncă, cere și o temeinică pregătire.

Institutul va oferi, anual, instruire

Botez efectuat în iunie 1948, în heleșteul din spatele Școlii Misionare de la Brașov-Stupini

Câteva date despre colportajul din România

După 1989, primul experiment de colportaj organizat a fost făcut în 1993, cu șase tineri voluntari. După rezultatele încurajatoare, în 1994 am trecut la organizarea și dezvoltarea colportajului „profesionist”. Prin recrutări și instruiri permanente, am ajuns de la 6 colportori, la început, la 600. Dintre aceștia, o pătrime sunt cu normă întreagă, iar trei pătrimi, cu activitate redusă. Anul acesta, recrutăm și instruiem, lunar, 60-70 de noi colportori. Ținta până la sfârșitul anului este: 1000!

Evident, în anii viitori, cât ne mai dă Dumnezeu, dorim să crească numărul colportorilor – până când România va fi împânzită de acești bravi evangheलिști cu literatură. Credem că aceasta va duce la o creștere explozivă a bisericii sub toate aspectele. Rapoartele lunare, pe care le primim de la ei, ne îngăduie să evaluăm dimensiunea lucrării lor.

Într-o oră, un colportor:

- vizitează 5 familii,
- vinde 1 carte sau 3 reviste

600 de colportori realizează într-o lună: 20.000 ore de lucru, ceea ce înseamnă 100.000 de familii vizitate, 20.000 de cărți sau 60.000 de reviste vândute, 1.500 de rugăciuni în casele oamenilor și tot atâtea discuții biblice.

În cazul a 1.000 de colportori, rezultatele aproape se dublează.

Forrai Lazăr, directorul departamentului Evanghelizare cu Literatură al Uniunii.

pentru un număr mare de evangheliști cu literatura. Cursurile intensive vor dura, în fiecare an, 6 săptămâni. Cursanții primesc manualele cu 2 luni înaintea cursurilor, pentru a le citi acasă. Apoi ele vor fi aprofundate și dezbătute în cele 6 săptămâni, în care predomină colocviile și seminariile. După alte 2 luni, are loc examenul de absolvire a anului. Institutul de Evanghelizare cu Literatură va funcționa în cursul întregului an școlar, școlarizând mai multe serii la fiecare nivel.

Obiectivul fiecărui an este:

Anul I - Însușirea cunoștințelor și deprinderilor necesare pentru a aborda oamenii cu succes, pentru a fi un bun colportor.

Anul II - Pregătirea ca misionar medical și consilier de educație și de familie.

Anul III - Arta de a ține ore biblice, seminarii, de a purta discuții convingătoare cu reprezentanții diferitelor religii.

Anul IV - Arta de a vorbi în public, de a ține conferințe și evanghelizări publice, de a înființa grupe și comunități.

Pe lângă destinația principală, societatea colportorilor (A.S.E.F. - Asociația pentru Sănătate, Educație și Familie) are în plan de perspectivă înființarea următoarelor așezăminte în perimetrul Școlii: centru de sănătate, cămin de bătrâni, casă de copii, grădiniță, gimnaziu și liceu și cursuri permanente pentru publicul larg în vederea educării oamenilor pentru un mod de viață sănătos.

Fondurile necesare funcționării acestora se vor asigura parțial din profitul unor unități economice proprii (brutărie, atelier de tâmplărie, grădinărit și sere etc.)

Dar, desigur, în cea mai mare parte contăm pe sprijinul tuturor acelor care se identifică cu scopurile umanitare și misionare ale colportajului și doresc ca „Evanghelia aceasta a Împărăției” să ajungă cât mai repede în toate casele României, pentru ca să vină cât mai curând Salvatorul acestei lumi sângărânde (Matei 24,14).

Brașov-Stupini '99

Redobândirea Școlii Misionare de la Brașov-Stupini ne-a adus o mare bucurie, dar și unele griji. Clădirea se află într-o stare avansată de degradare și repunerea

Pe data de 30 mai 1999, ora 16, va avea loc, la Sala Polivalentă din București,

PRIMUL MARE CONCERT SPIRITUAL STUPINI '99

Cântă: Claudiana Călin, soprană, Hortenzia Forrai, mezzo-soprană, Zsolt Szilagyi, tenor, Alina Negoșanu, soprană, Cornel Pană, la nai, Cosmin Stoica, la vioară, și 160 de coriști în Corul Unit al Bucureștiului.

Prezintă prof. pastor Valentin Dănăiață.

Concertul se organizează pentru strângerea de fonduri pentru restaurarea Școlii Misionare de la Brașov-Stupini, în vederea realizării Institutului pentru Colportori.

Clădirea fostei Școli Misionare ne aparține, acum. Și curtea...

ei în funcție, oricare ar fi destinația, presupune mari cheltuieli. În situația actuală de criză economică, ce afectează și veniturile din trezoreria Uniunii, se impune în mod imperios găsirea surselor necesare pentru realizarea obiectivului.

Materialele necesare și manopera calificată implică mari costuri. Cred că singura soluție care rămâne este să imităm modelul celor ce au construit Școala Misionară de la Brașov-Stupini. Ei și-au bazat proiectele pe o participare voluntară a întregii biserici. Au fost acțiuni ample pentru colectarea materialelor și fondurilor necesare. De asemenea, se putea observa peste tot, în rândurile membrilor, un spirit de dăruire molipsitor. Credem că, în astfel de condiții, am avea și noi toate șansele să ne refacem școala, cu atât mai mult că, în comparație cu cei nici 10.000 de membri, câți au fost în 1930, astăzi suntem peste 71.000. Și, în timp ce acum 70 de ani, majoritatea adventiștilor erau oameni de condiție modestă, din mediul rural, astăzi avem în biserică noastră profesioniști calificați și mulți cu pregătire superioară, avem oameni întreprinzători, deci practic avem un potențial imens. Întrebarea este dacă poate fi reînviat acel spirit care i-a animat pe înaintași. Nu puțini se îndoiesc de acest lucru: „Trăim alte vremuri”, spun ei.

Pentru a testa posibilitatea de mobilizare a credincioșilor, am făcut o vizită într-una din comunitățile din Brașov, în comunitatea din Codlea și în cea din Dumbrăvița. Am expus planul Uniunii cu privire la viitorul Școlii din Stupini. I-am invitat ca a doua zi să vină la Stupini, la muncă voluntară, cu unelte de curățenie și de grădinarit (cazmale, sape, greble, furci, mături, var etc.).

De asemenea, am anunțat că, tot cu aceeași ocazie, la ora 10,30, va avea loc în capela institutului, primul serviciu divin, după 50 de ani.

A doua zi, duminică (4 aprilie), curtea a început să se umple cu oameni veniți din comunitățile din jur: Brașov, Sf. Gheorghe, Codlea, Dumbrăvița, Făgăraș etc. S-au adunat aproape 200 de voluntari, care strângeau gunoaiile din curte, săpau pământul în jurul pomilor, tăiau crengile uscate, văruiau pomii din

curte și din livadă (peste 250 de pomi), cu o hărnicie ca de furnici.

Înainte de ora fixată pentru serviciul divin, au sosit, din partea Uniunii, fratele Aron Moldovan, secretarul, și fratele Ion Câmpian, trezorerul Uniunii. Au rămas impresionați de această participare masivă, după un singur apel făcut în comunitate. Frățietatea poate fi mobilizată. În fiecare dintre noi se ascunde ceva asemănător jarului care pare stins sub cenușă. Este acel potențial de devotament, de ardere pentru o cauză, care așteaptă doar momentul potrivit. Când suflă în jar, el se preface în flacără.

La ora 10,30, sala încăpătoare a capelei s-a umplut de o adunare de oameni neobișnuiți ca ținută, căci, de această dată, condiția participării la serviciul divin nu era ținută de sărbătoare, ci aceea de lucru. Închinare în salopetă.

A fost un moment deosebit de emoționant. Ne aflăm în acel loc sfânt, unde, pe vremuri, răsună Cuvântul lui Dumnezeu pe buzele părinților noștri, pionieri ai lucrării. Apoi, timp de 50 de ani, nu s-a mai auzit în acest loc nici o slovă de laudă la adresa lui Dumnezeu. Și acum, dintr-o dată, răsună, din aproape 200 de inimi și din 200 de guri, imnul „Doamne sfinte, Te mărim”. Era limpede că intonarea acestei cântări nu era un simplu ritual. În ochii celor prezenți străluceau lacrimi. Cuvintele de rugă exprimau profunda noastră mulțumire pentru acest dar nesperat - de a mai călca o dată pe terenul Școlii Misionare de la Brașov-Stupini, care era din nou a noastră.

Fratele Moldovan a prezentat un scurt istoric al Școlii, evocând personalitățile ale căror rol și influență s-au imprimat în memoria generațiilor de elevi trecuți prin băncile școlii, directori și profesori ai Institutului Biblic, în cei 15 ani cât a funcționat acesta. Fratele Câmpian a înălțat o rugăciune mișcătoare, ca mulțumire pentru această nouă dovadă a îndurării lui Dumnezeu. Întreaga asistență s-a unit sufletește cu gândurile exprimate: „Doamne, dă-ne puterea să ne dăruim total încheierii lucrării Tale pe acest pământ. Fă din Stupini iarăși o școală de pregătire pentru ultimul mare seceriș!” După intonarea cântării „Ce fericire, am pe Isus” și înălțarea câtorva rugăciuni, s-a încheiat primul serviciu divin ținut între pereții chinuți și distruși ai capelei de la Brașov-Stupini.

Ne-am întors cu toții în curte și în grădină, să ne practicăm religia cu uneltele de lucru în mână. Astfel a fost ziua întâi a unei noi geneze, a trezirii din nou la viață a stupului cu lucrători, de la Brașov-Stupini.

*Forrai Lazăr este directorul departamentului
Evanghelizare cu Literatură al Uniunii.*

Primul serviciu divin după 50 de ani, în dădirea Școlii Misionare de la Brașov-Stupini

Căutați mai întâi Împărăția lui
Dumnezeu și neprihănirea Lui
și toate aceste lucruri vi se vor
da pe deasupra.

Matei 6,33

Botezul pruncilor în istoria religioasă a Transilvaniei

Szigeti Jenő

Ziaua de 25 mai 1571 a fost o zi neagră pentru bisericile protestante din Transilvania: Báthory István, un catolic bigot a fost ales ca domnitor al Ardealului. Este adevărat că, în prima etapă a domniei lui, a fost mai moderat (din cauză că protestanții din Transilvania reprezentau o majoritate covârșitoare), dar și acum a încercat să blocheze activitatea reformatoare a mișcărilor care căutau Adevărul. Conflictele au izbucnit, totuși, după divanul de la Mediaș, de la 2 ianuarie 1576. Acest divan l-a ales pe Dávid Ferenc, conducătorul mișcărilor reformatoare, în funcția de episcop, dar i-a poruncit ca, „în privința religiilor, să nu aducă nici o inovare, ci să rămână totul așa, cum a fost în momentul învestirii lui ca episcop”. Divanul de la Cluj, de la 20 mai 1576, a adus precizări importante la această hotărâre.

În acea vreme toată lumea știa că hotărârea amintită a fost, de fapt, o cursă întinsă lui Dávid Ferenc. El și înainte propovăduia principiul *communio prophetica*, sau caracterul obligatoriu al mărturisirii profetice, conform căruia fiecare predicator avea dreptul să conceapă și să predice în mod liber convingeri individuale. În recomandarea scrisă la opera lui intitulată *Refutatio scripti Melii* (Contra-argumente la scrierile lui Melius) stau scrise următoarele: „Nu există o necugetare, un absurd mai mare decât constrângerea din exterior a conștiinței și a

sufletului, asupra cărora doar Creatorul lor are autoritate... Cercetați duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu. Nu disprețuiți proorociile. Nu stingeti Duhul... Cei care fac altfel eclipsează soarele și luna, transformă biserica în pustie, înnegresc stelele, îi fac pe îngeri să plângă, se mănesc cu sânge, care este semnul acelora care poartă pe fruntea lor simbolul șarpelui”.

Dávid Ferenc încercase și înainte de 1576 să afle adevărul doctrinei biblice despre botez. În opera sa apărută în 1569, *Predicatioi*, încă nu vorbește despre botezul pruncilor, dar consideră credința conștientizată o condiție a botezului. Un prunc, însă, nu are o astfel de credință. Acesta a fost argumentul său principal împotriva botezului infantil.

Dávid Ferenc considera credința conștientizată o condiție a botezului. Un prunc, însă, nu are o astfel de credință. Acesta a fost argumentul său principal împotriva botezului infantil.

Aceste învățături s-au răspândit repede în Transilvania, fapt atestat și de scrierile și notele iezuiților, și de faptul că Melius și ai săi adoptaseră, deja, o poziție față de anabap-

tism. E posibil ca Dávid Ferenc să fi răspândit asemenea doctrine, pentru că Servet și antitrinitarieni radicali din Italia lepădaseră, deja, botezul copiilor. „Nu este exclus ca, în jurul anilor 1567-1568, să fi intrat în contact cu o mișcare anabaptistă latentă, deja existentă în Transilvania.” Avem informații certe din această vreme și despre anabapțiștii de aici.

În 1570, Dávid Ferenc a editat o carte, intitulată *Cărtică despre botezul creștin adevărat*, carte careia cercetătorii nu i-au acordat o importanță suficient de mare. Ea este o polemică reușită, în mod evident de orientare anabaptistă. Ea respinge botezul pruncilor, care este invenția papei, deci a lui Anticrist. Ne putem convinge despre stilul interesant, plastic al cărții, parcurgând citatul de mai jos (textul este scris în limba maghiară arhaică, din păcate traducerea afectează mult farmecul ei – n. trad.):

„Și papiștii (catolicii – n. trad.) sunt ca lupii îmbătrâniți. Căci aceia, când li s-a înmulțit numărul zilelor, iar mușchii lor au slăbit și dinții le-au căzut, nu mai pot alerga după cai, boi sau porci, trebuie să se ducă la vânat de șoareci și, lenevind-se în soare, pândesc după șoareci. Aproape că așa fac și papiștii. Căci nu pot să găsească în Sfintele Scripturi nici un fundament pentru botezul pruncilor și adună fel și fel de ziceri din Sfânta Scriptură cu care să dovedească, oricum, că au dreptate”.

Dávid a tradus cartea din limba germană. Într-un exemplar păstrat în biblioteca Széchényi, proprietarul cărții în 1799 a notat următoarele: „...Opera unui anabaptist și este dedicată unui socinian consacrat, Dávid Ferenc... Dr. Wilini Sándor, din Varșovia, a tradus-o din limba Flandrei în limba germană și a trimis-o lui Dávid Ferenc, care se pare că a tradus-o în limba maghiară”. De atunci, mulți au studiat cartea, dar nici până în ziua de azi nu știm mai mult. Nu-i cunoaștem originea flamandă și nu

știm cine au fost „acei oameni înțelepți evlavioși” care, conform prologului, au redactat cartea, iar până la urmă „au murit ca martiri în sudul Germaniei”. Probabil, lucrarea a apărut după revoluția plebeilor anabaptiști din 1535, din Münster. Cartea este o polemică în formă de dialog împotriva botezului copiilor. În carte dialoghează un dascăl și un ucenic care se pregătește să fie predicator anabaptist. Ucenicul – care, din cauza calomniilor, ezită – prezintă dascălului său calomniile aduse lor. Dascălul răspunde la fiecare, iar ucenicul, auzind răspunsurile, își recâștigă curajul.

Dávid Ferenc nu putea să se opună conștiinței sale. După divanele din 1576, pentru un timp s-a retras și a evitat să răspândească învățăturile acestea și altele, care erau la fel de greu acceptate. El era deja bătrân, suferise și o hemoragie cerebrală. Totuși, din documentele rămase reiese că „acei ani au însemnat o lenevire păcătoasă, când nu a apărut nici o idee bună, corectată”. Din acest motiv a încercat imposibilul. În 1578 a convocat un sinod la Turda.

Despre acest sinod avem puține documente. Cel mai important este

scrisoarea lui Blandrata György către Paleologus, renumitul teolog unitarian, datată din 3 august 1578. În această scrisoare citim: „Preoții bisericii noastre, într-un număr de 322... au ținut un conciliu public. A fost adoptată preoția universală, s-a formulat crezul universal al bisericii, s-a respins botezul pruncilor... Domnul Ferenc e bolnav, se îngrijează pentru soția lui, a cărei mamă a murit după o hemoragie cerebrală”.

O altă hotărâre importantă a conciliului de la Turda a fost cea care a respins botezul pruncilor și a hotărât eliminarea lui din practica bisericii. În această hotărâre, părerile lui Dávid Ferenc au fost întărite de biserică.

După spusele lui Blandrata, la conciliul decisiv au luat parte 322 de preoți unitarieni. Acest număr încă sugerează putere și justifică prudența domnitorului. În ciuda interdicțiilor anterioare, conciliul a

întărit principiul preoției universale, conform căruia fiecare preot sau pastor are dreptul să formuleze și să răspândească în mod liber orice convingere proprie.

O altă hotărâre importantă a conciliului de la Turda a fost cea care a respins botezul pruncilor și a hotărât eliminarea lui din practica bisericii. În această hotărâre, părerile vechi ale lui Dávid Ferenc au fost întărite de biserică. La acest conciliu a început și căderea lui Dávid Ferenc. Replica din partea catolicilor nu a întârziat. Divanul din 7 aprilie-5 mai 1578 a interzis prin lege orice schimbare la nivel religios. Această hotărâre a cauzat căderea lui Dávid Ferenc. Adepții de dinainte i-au întors spatele, iar el s-a izolat printre susținătorii lui. Probabil cei mai mulți oameni au crezut că și predicarea adevărului „are limite” și că „e mai bine să trăiești în pace”. Bătrânul slăbit total a fost condamnat la divanul din 1579 la detenție pe viață. Dar nu a suferit mult. La 15 noiembrie 1579, acest apostol unitarian, căutător al adevărului, a încetat din viață.

Dr. Szigeti Jenő este profesor la Universitatea din Miskolc și la Institutul Teologic Adventist din Budapesta.

EDITORIAL SPECIAL/Urmare din pagina 5

chiar pe profetul sau pe apostolul acela. Da, Îl aud pe Domnul Isus Hristos vorbind inimii mele.”

De asemenea, Ezekiel Rogers din Rowley avea renumele de a fi un „pom al cunoștinței atât de încărcat cu fructe, încât se oprea chiar și în dreptul copiilor, ca ei să culeagă din merele gata să cadă direct în gura lor”. În același timp, în Noua Anglie existau manuale foarte populare, care îi dădeau vorbitorului simplu o serie de sfaturi retorice. Cele mai căutate dintre acestea se refereau la *similitudini* - ilustrații care comparau adevăruri spirituale cu experiențe luate din viața de toate zilele. Deși pastorii puritani își lucrau predicile cu cea mai mare minuțiozitate, la amvon nu

apăreau decât, eventual, cu schițe sumare, pentru a nu fi dependenți de hârtie.

Aceste timpuri au lăsat urme atât de adânci și de valoroase, încât a doua generație de predicatori puritani (1660-1700) se temea că vitalitatea spirituală a primei generații se ofilește. Predicatorii din a treia generație erau înclinați să urmeze modelele oferite de literatura engleză elegantă. Dar următoarea generație (1730-1760), cea a lui Jonathan Edwards și a marii treziri, în mod deliberat a revenit la simplitatea primei generații.

Acest stil simplu, care îi îndemna pe creștini la înțelegerea adevărului creștin, prin divizarea, subdivizarea și analiza textului biblic, a exercitat o influență semnificativă asupra pre-

dicării în întreaga Americă. Modelul stabilit de William Ames a rămas o stea călăuzitoare pentru mulți: „Concluzia, în această materie, este că nu se admite nimic care nu contribuie la edificarea spirituală a poporului și nu se omite nimic prin care putem atinge, cu siguranță, acest țel.”

Istoria ne învață că, după cum Renașterea a fost consecința întoarcerii la frumusețile naturii, care este produsul Cuvântului Creator, la fel întoarcerea la Biblie stă la baza tuturor renașterilor și reformelor spirituale. Cu cât o redăm mai clar, mai inteligibil, mai vizibil, prin cuvinte și fapte, cu atât efectele sunt mai mari, mai valoroase și mai durabile.

Emilian Niculescu este președintele Conferinței Transilvania de Sud.

Solia despre sănătate la facultatea de medicină

Helene Hubbard

Faptul că sunt adventistă m-a ajutat să am un început promițător în practicarea artei vindecării.

De ce faci medicina?" „Pentru că vreau să mă simt bine.” Primul meu an la facultatea de medicină a fost cu totul neobișnuit. Aveam aproape 40 de ani, eram profesoară la o școală elementară și visasem de o viață să ajung medic (pediatru, desigur). Acum, colegii mei de la disecție îmi puneau întrebări despre stilul meu de viață.

Ei observaseră la mine lucruri deosebite. De fapt, aproape totul era deosebit între mine și ei. Aveam cam dublul vârstei celor mai mulți dintre ei și, deoarece ne aleseserăm unii pe alții ca parteneri, aveau sentimente oarecum posesive față de mine – aproape ca și când aș fi fost mascota lor.

Doreau să știe cum poate un student la medicină să doarmă opt ore pe noapte, când toți ceilalți stăteau și studiau până la miezul nopții? De ce nu mănânc carne? Înțelegeau de ce nu fumez, dar de ce este rău să bei o bere, din când în când, să te destinzi? De ce beau eu apă, în loc de Coca-cola? De ce merg pretutindeni pe jos – chiar și atunci când cineva se oferă să mă ia cu mașina? Și cum îmi pot permite să renunț la serile de vineri, pentru niște programe muzicale, la toată ziua de sâmbătă, ca să fiu cu prietenii mei la biserică, și la serile de miercuri, ca să merg la ora de rugăciune? (Din fericire, nimeni n-a întrebat despre ceea ce mâncam în pat, în timpul orelor de studiu de duminică după-amiază.)

Rând pe rând, am răspuns la întrebările lor cu maximă onestitate, evitând acele lucruri pe care ei nu le-ar fi înțeles sau care ar fi creat bariere între noi. Concluzia a fost că nesocotirea legilor sănătății aduce suferință – acum și mai târziu. Și, deoarece aparținem lui Dumnezeu, noi, creștinii, avem datoria, față de noi și față de Creatorul nostru, să trăim „din belșug” (Ioan 10,10) și plini de bucurie, ceva ce putem face urmând planul Său.

Pentru colegii mei, excesul de cafea și lipsa de somn

au subliniat acest gând chiar mai bine decât aș fi putut eu s-o fac. Prietenii mei ruși de oboseală doreau să știe mai mult.

Într-o zi, la cursul de psihiatrie, profesorul a expus principalele metode de a ține sub control stresul. Apoi a solicitat comentariile noastre. Vorbise despre nutriție, odihnă, mișcare fizică și despre multe alte lucruri. Dar, deoarece prietenii mei mă întrebaseră ce fac eu sâmbăta, am spart eu gheața!

Ați trăit vreodată panica și bucuria explozivă, în același timp? Ce responsabilitate – și ce privilegiu – să vorbesc despre binecuvântările de care mă bucuram în fiecare Sabat, într-un limbaj pe care atât necredincioșii, cât și creștinii să-l poată înțelege deopotrivă! Cât de provocator a fost să dau o explicație care să nu sune ca și când aș spune: „Eu sunt mai sfântă decât voi”, în fața profesorilor și a colegilor, a „iudeilor” și a „neamurilor”, a creștinilor și a credincioșilor bahá'í. Nu-mi amintesc exact ce am spus, dar, după aceea, mulți dintre colegii mei au venit și mi-au șoptit, cu o privire plină de regret, că ar dori să știe să poată respecta și ei Sabatul.

Cu tristețe, cei mai mulți dintre ei nu m-au crezut când i-am asigurat că o pot face.

Studiu aplicativ în cazul unui pacient

„Di Davis va muri”, a spus, într-o zi, rezidentul din ultimul an, în timp ce făceam vizitele. „Va fi la fel ca în cazul dlui Christopher – amputări succesive, până când îi va rămâne doar jumătatea superioară a corpului. Apoi el va ‘înconjura groapa’ de câteva ori și...” Degetul său arătător a desenat cercuri în aer și apoi s-a îndreptat dramatic în jos, nelăsând nici o îndoială cu privire la soarta dlui Davis.

La spitalul veteranilor, aproape toți pacienții aveau boli cauzate sau complicate de fumat. Se știe că militarilor li se distribuie gratuit țigări în timpul războiului. Dl Davis avea diabet în stadiu avansat, care oprise circulația sângelui de la genunchi în jos. De fiecare dată când fuma,

vasele lui de sânge intrau în spasme timp de câteva ore, ceea ce agrava și mai mult deficiențele circulatorii. I-am explicat dlui Davis ce trebuie să facă pentru ca să trăiască (sau, în caz contrar, să moară), dar dependența sa de nicotină părea că întrece puterile lui de gândire rațională.

Un medic în vârstă, profesorul de ortopedie, nu a abandonat cazul său. „Helene”, mi-a spus el, „înțeleg că ești adventistă de ziua a șaptea. Tu știi câte ceva despre cooperarea cu natura în vindecarea oamenilor. Uite, vreau să-ți dau cea mai importantă misiune în echipa care lucrează la chirurgie în tura aceasta. Aplică tot ce știi la cazul dlui Davis, apoi tu și eu vom mai face încă o amputare de curățare temeinică. Poate că bunul Dumnezeu îl va vindeca, dacă putem să facem bine aceasta.”

A trebuit date o mulțime de explicații – tuturor.

Am discutat cu dieteticianul de ce fructele proaspete și legumele pe care le-am prescris nu puteau fi înlocuite cu fructele din dulceață și de ce pâinea dlui Davis trebuia să fie făcută 100 % din cereale integrale, în loc de făină albă.

Familia lui a fost de acord să-l scoată la aer de două ori pe zi. Personalul medical de la fizioterapie avea să încerce să-l determine să stea la aer curat de mai multe ori pe zi și să facă unele exerciții fizice combinate și ușoare exerciții de gimnastică aerobică.

Am început, cu dl Davis, un program individual de abandonare a fumatului și le-am lăsat asistentelor afișe și premii pe care să i le ofere de fiecare dată când treceau câteva ore fără ca el

să fumeze. Cei care se ocupau cu tratamentul respirator l-au ajutat să-și exerseze plămânii și să elimine substanțele toxice acumulate acolo pe parcursul multor ani. Dl Davis era ca un sportiv la antrenament. Întreaga echipă lucra pentru el. În cele din urmă, dl Davis și-a învins obiceiul de a fuma.

A venit ziua operației. Chirurgul și-a folosit toată iscusința și toată înțelepciunea, timp de mai multe ore de lucru istovitor. În cele din urmă, spre sfârșitul operației, el s-a retras, spunând: „Ultima cusătură trebuie făcută cu multă atenție, de o femeie obișnuită să croșeteze; dacă este prea slabă, rana nu se vindecă, iar dacă este prea strânsă, s-ar putea cangrena”. Întorcându-se spre mine, adăugă: „Coase această mică porțiune de piele fină ca și când niciodată nu ar fi fost tăiată – și roagă-te!”

M-am conformat ambelor instrucțiuni. Apoi am început chinuitoarea așteptare să văd dacă piciorul se va vindeca. Cu un zel nou, dl Davis a aplicat cele opt remedii naturale. S-a răspândit vestea prin tot spitalul. Doctorii, surorile medicale și personalul medical de la terapie citeau foaia lui de observație și se opreau la salonul lui să vadă personal.

Treptat, milimetru cu

milimetru, țesuturile au răspuns. Dl Davis a prins curaj și a început să facă planuri pentru viitor împreună cu familia lui. Un an mai târziu, a mers singur la clinica pentru tratament ambulatoriu, să se laude cu noul său picior artificial – bine fixat de acel ciot care se vindeca de tun!

Culegerea rezultatelor

În primăvara aceea, s-a cerut grupei să desemneze prin vot pe studentul care a contribuit cel mai mult la sănătatea publică. Premiul, oferit de firma CIBA, a constat într-un frumos set de cărți fundamentale de medicină. Datorită activităților mele la cursurile de abandonare a fumatului, colegii mei m-au ales pe mine.

Am fost onorată de aprecierea lor, dar meritul a fost dat, într-adevăr, unui Dumnezeu înțelept, pentru că a binecuvântat pe poporul Său cu o misiune a vindecării, și bisericii Sale, pentru că a proclamat acest privilegiu al trăirii „din belșug”.

Adevăratul premiu l-am primit cu ocazia absolvirii, când au fost anunțate rezultatele grupei. Primii patru studenți erau toți creștini. Eu am fost a doua în grupa mea. Acum toți știau că ascultarea de Dumnezeu este un mod de viață înțelept, care aduce împlinire. Și că învățăturile acelea privitoare la sănătate dau rezultate!

Helene Hubbard este pediatru. Ea a predat la clasele a opta timp de 17 ani, înainte de a deveni medic. Locuiește împreună cu soțul ei la El Dorado, Arkansas.

(NE)LINIȘTEA unei GENERATII -3

Căutători de sensuri

Ion Buciuman

Când un grup de studenți din Târgu Mureș au donat sânge pentru a face rost de fonduri umanitare, am înțeles cât de departe poate merge dăruirea de sine. Un milion de lei transformat în fructe oferite copiilor străzii a făcut să lumineze o mulțime de ochi umbriți de sărăcie și înstrăinare. Faptul că au scris ziarele arată că acțiunea în sine este un semn al generației. Semnificația sângelui transformat în zâmbete ne atinge profund. Aici este mai mult decât un gest umanitar, este înțelegerea unui sens adânc al existenței.

Am citit, pe fața celor care-mi povesteau despre această faptă de dragoste de aproapele, o satisfacție și o împlinire mai mari decât nota maximă la un examen sau decât un serviciu bun și stabil. Generația este în căutare de sensuri. Uneori le află și se bucură, alteori continuă cursa cu obstacole, până la istovire, dar nu abandonează. Poți trăi cu hrană mai puțină și fără apă caldă permanentă, dar nu poți trăi fără sens.

Cine n-a cunoscut niciodată bucuria de a face bine cuiva fără să aștepte ceva în schimb întreabă sincer: „Și vouă ce vă pică la afacerea aceasta?” Iar când răspunsul este simplu și natural: „Nimic”, confuzia este, parcă, și mai mare. Cum să faci ceva fără să obții un câștig cât de cât este greu de înțeles, atunci când profitul devine obsesie și modă. Dar se pare că, într-o generație răscolită de neliniști economice, nu acestea sunt principiul suprem. Și apoi, „banii n-aduc fericirea, mult mai de preț este iubirea”. Dispo-

nibilitatea de a întinde o mână prietenoasă și binevoitoare cuiva căzut la margine de drum este un semn distinctiv al generației. Vin voluntari de peste mări și țări să stea un an de zile alături de noi, să ne umble prin noroaie, făcând cele mai umile munci, pentru nimic altceva decât a fi mai bine pregătiți pentru viață.

Facerea de bine este o binefacere cu dublu sens: servește nevoii altora și nevoii personale. Când tinerii generației se implică pentru o perioadă de timp în activități sociale, se întorc întotdeauna mai maturi și mai înțelepți. Unii pleacă pur și simplu din curiozitate sau din dorință de aventură și revin transformați din creștet până-n tălpi. Unii poartă capricii și lipsuri în caracter la plecare, dar vor fi oameni întregi și cu totul destoinici pentru orice lucrare bună, la venire. Între timp, toți aceștia au descoperit un sens esențial al existenței: dăruirea de sine.

M-a întrebat, într-o zi, un prieten dacă-l cunosc pe cerșetorul jerpelit de pe trotuar, toropit de căldura soarelui de amiază și inspirând o jale profundă alături de câinele său, parcă mai necăjit decât stăpânul. Sigur, nu cunoșteam pe nimeni în „orașul lumină”, ca să-l pot recunoaște. Nu știam nici un cerșetor celebru din centrul Parisului? M-a ajutat el, spunându-mi că este un milionar vestit tocmai pentru arta de a cerși. Am fost foarte curios să știu de ce primește atâta „atenție” din partea trecătorilor și răspunsul pe care l-am primit este semnificativ: „Nu el are nevoie de ei, ci trecă-

torii au nevoie de el. Întorcându-se acasă, ei doresc să aibă sentimentul că au făcut ceva bun, iar el este acolo ca să împlinească neliniștea lor umanitară.” Într-o societate cu o existență cât de cât demnă, facerea de bine devine o căutare esențială a spiritului uman. Este ca o lecție învățată pe de rost, nu știu cu câte generații în urmă, și transmisă din tată în fiu o dată cu celelalte lucruri elementare. Da, această generație mai simte încă nevoia să facă bine. Un suflu de idealism voluntar mai răzbate încă printre rafalele de ură și printre ruinele produse de ea.

O grupă de exploratori vizitează, săptămânal, o bătrână rămasă singură. Adolescenții cară apă, taie lemne și fac ordine prin curte și prin oadaie. Cântă și vorbesc frumos, iar după ce termină treaba, mai zăbovesc să stea de vorbă cu bunica. La plecare, au aerul de oameni importanți, care tocmai au împlinit o mare misiune pentru umanitate.

O familie săracă, cu mulți copii, mai face un loc la masă pentru un copil al nimănui, lăsat de izbeliște de niște (ne)părinți.

Un copil zdrențăros și cu părul vâlvoi întinde o mânăță firavă, să ajute pe un altul, care o duce mai rău decât el. Celălalt îi zămbește și sunt amândoi mulțumiți. Generația ni-a găsit sensul. Iubește înțelept, nu aștepta nimic în schimb, iubește.

Ion Buciuman este președintele Conferinței Banat și directorul departamentului Tineret la Uniune.

Sub îndrumarea

Marelui Medic

*Interviu cu dr. Valeriu Gheorghiu, capelan la Centrul de Sănătate și
Medicină Preventivă - Herghelia*

A căta generație de adventiști sunteți?

Fac parte din a treia generație de adventiști. Am crescut într-o familie în care atât bunicii paterni, cât și cei materni au fost așteptători ai revenirii Domnului Isus. Unul dintre bunici a fost colaborator apropiat al pionierilor bisericii adventiste din țara noastră, în anii dinaintea primului război mondial, iar tatăl meu a slujit ca pastor, din tinerețe, lucrând o bună bucată de timp în ramura de activitate pe care obișnuia să o numească „lucrarea de prim rang” – colportajul.

Ce avantaje considerați că ați avut prin aceasta și mai ales prin faptul că tatăl dv. a fost un slujitor al Evangheliei? Au fost și unele dezavantaje?

Deși pe cei doi bunici nu i-am cunoscut, ambii decedând de timpuriu, faptul că mi-am petrecut copilăria și primii ani ai tinereții într-un cămin adventist a fost, fără îndoială, un avantaj. Am cunoscut, astfel, încă din primii ani ai copilăriei, atmosfera căminului creștin și a vieții de comunitate, care mi-a înrădăcinat puternic simțământul că, între cer și pământ, există o comunicare reală, simțământ ce m-a motivat din plin în căutările din anii care au urmat. Am avut, apoi, avantajul de a trăi anii de maximă plasticitate a gândirii sub influența

modelatoare a Cuvântului inspirat, prezentat cu însuflețire de părinți și de instructorii Școlii de Sabat a copiilor. Amintirile pe care le păstrez încă din acea perioadă confirmă această realitate. Prezența unei biblioteci bogat dotate cu scrierile Spiritului Profetic la loc de cinste a continuat această influență în anii următori. Mai mult, participarea din umbră la lucrarea evanghelică a tatălui meu, care implica numeroase contacte cu alți lucrători activi pe tărâmul Evangheliei, m-a făcut să gust de mic copil din dulceața slujirii semenilor în acest domeniu de importanță deosebită. Chiar și experiențele negative din mediul în care am trăit mi-au fost de mult folos, având ocazia să învăț interpretarea corectă a lor, astfel încât, mai târziu, să pot prelua, cu mai multă ușurință, „căldură din răceala altora”...

Dezavantaje? Da, în sensul că am cunoscut lumea... mai puțin și n-a trebuit să înfrunt singur toate vitregiile ei, în vederea dezvoltării unor „mușchi” puternici. Cred însă că modul de conducere delegativă, practicat de slujbași ai comunității în dreptul meu, a compensat acest dezavantaj.

Ce v-a determinat să alegeți profesia de medic?

În cursul ultimului an de liceu, m-am înscris la cursul fără frecvență al Seminarului Teologic Adventist.

Concomitent, sora mea a început să studieze medicina. După susținerea examenului de bacalaureat, L-am rugat pe Dumnezeu să mă călăuzească în alegerea pasului următor. Deși n-am avut tradiție medicală în familie la acea dată, contactul cu cei trei medici adventiști din comunitate, împreună cu exemplul surorii mele, și mai ales îndemnul bogatei literaturi a Spiritului Profetic pe care am avut-o la îndemână au făcut să încolțească în suflet dorința de a lucra pe acest tărâm deosebit. Multe erau condițiile defavorizante în vederea depășirii examenului de admitere la medicină, în cazul meu. Dar, dacă Tatăl Cerească dorea să o fac, urma să-mi deschidă drumul. Și l-a deschis. Anii care au urmat mi-au întărit convingerea că El a stat la căma acestor evenimente.

Cum ați rezolvat conflictul ideologic dintre convingerile religioase și educația exclusiv ateistă din timpul facultății?

Cele relatate mai sus au constituit o bază de plecare confortabilă, importantă, în confruntarea la care vă referiți. Pe parcursul anilor de liceu, cerusem, odată, sfatul unui pastor oaspete în casa noastră, cu privire la lecturarea unei cărți care se înscrisa în spectrul ideologic al vremii. Dânsul mi-a răspuns fără echivoc: „Dacă ai citit volumele *Patriarhi și Profeți*, *Hristos Lumina lumii*, *Tragedia Veacurilor* și altele asemenea lor,

citește-o". Într-adevăr, faptul că am cunoscut, în prealabil, aceste capodopere ale literaturii religioase m-a ajutat să mă orientez cu relativă ușurință în labirintul îndoielilor cultivate de educația ateistă a timpului și să nu le ofer loc în mintea mea sau în sufletul meu. Din contră, confruntarea cu toate acestea mi-a oferit, atât de des, simțământul acela plăcut, despre care vorbește psalmistul, generat de „biruința adevărului”. Și aceasta cu atât mai mult, cu cât biruința adevărului a fost nu doar teoretică, ci și trăită la modul practic, în multe perioade ale vieții de liceu sau de studenție; iar acele situații se împleteau totodată cu ocaziile de „evangelizare” specifice timpului, ocazii ce amplificau și mai mult bucuria lăuntrică.

Cum ați rezolvat problema Sabatului în școală, liceu și facultate? Ne puteți relata vreo experiență din acel timp?

Întrucât am înțeles că admiterea în facultate a fost un dar, rezultatul intervenției Tatălui ceresc și dorința Sa ca eu să pășesc pe acest drum, n-am avut nici un motiv să mă îndoiesc de faptul că „harul Său va fi îndeajuns” pe mai departe. Astfel, am pornit la drum cu hotărârea de a-l da Domnului ce este al Său, indiferent de urmări. Procedasem la fel în cursul elementar, ca și la liceu, și, în numeroase ocazii critice, brațul Domnului se dovedise mai tare decât împrejurările potrivnice. Tot numeroase au fost și confruntările pe această temă în cei șase ani de studenție, dar Dumnezeu n-a rămas niciodată dator împlinirii făgăduințelor Sale.

Una dintre cele mai frumoase experiențe în acest sens s-a derulat pe parcursul anului șase, când a fost organizată o acțiune de angajare contra studenților ce manifestau „reminiscențe ideologice retrograde”. Nu știu prin ce împrejurare,

eu n-am fost nominalizat în ședința aceea, în urma căreia mulți colegi au avut de suferit. Dar cei ce au constatat această scăpare au pus la cale o nouă acțiune, de astă dată vizându-mă doar pe mine. Ca și în celelalte situații, am adus cazul la cunoștința familiei, a comunității, în vederea rugăciunii. Iar brațul Domnului n-a realizat doar ocrotirea rugătorului, ci și răsturnarea întregului plan: cu acea ocazie, am putut prezenta deschis, public, în auzul celor trei sute de colegi de an, punctul de vedere al Evangheliei în problemele puse în discuție. Am mulțumit din inimă Domnului pentru această intervenție minunată și salvatoare.

Unde ați fost repartizat după absolvire și care au fost prioritățile ca medic stagiar?

Circumstanțele în care am absolvit examenul de diplomă, incluzând nedreptăți din partea comisiei, dar și intervenția minunată din partea cerului, nu mi-au permis să aleg locul dorit. L-am ales însă pe cel care s-a dovedit ulterior a fi fost pregătit de cer: mai întâi o localitate unde am putut crește spiritual pe lângă o comunitate vie, apoi, mai mulți ani, o zonă albă, unde Dumnezeu a dat naștere mai multor vieți noi, pe parcursul anilor ce au urmat. A fost cea mai mare bucurie, rezultată din împletirea lucrării medicale cu cea evanghelistică, pe teren.

Cum v-a sprijinit familia?

Cu ocazia căsătoriei, am ales varianta ca soția să mă sprijine zilnic atât în activitatea de creștere și educare a copiilor, cât și în cea de îngrijire de nevoile sufletești ale pacienților. Pe parcursul anilor, acest mod de conlucrare s-a dovedit a fi bogat în binecuvântări, pentru care am deosebite motive de mulțumire la adresa Celui ce le-a dăruit.

Cum ați învățat pe alții și cum ați aplicat reforma sănătății?

Am învățat principiile reformei

sănătății în comunitate, le-am studiat în cărți, iar exemplul surorii mele, care a făcut primul pas în acest sens, m-a ajutat și el să pornesc pe acest drum în anii gimnaziului. Cei cinci-zeci de ani parcurși de atunci mi-au dat ocazia să simt, în propria mea viață, beneficiile acestei orientări și să împărtășesc altora, de câte ori mi-a fost posibil, experiența acumulată.

După pensionare, ați activat ca pastor misionar. Cum priviți acei ani în tot contextul vieții?

Circumstanțele au determinat pensionarea timpurie a mea. Am considerat drept o binecuvântare propunerea conferinței de a mă angaja ca pastor misionar în acel moment. Pot spune că următorii doi ani au fost ani de încununare a aspirațiilor de conlucrare cu Dumnezeu.

Ce faceți acum?

În prezent, am răspuns unei noi chemări, aceea de a colabora cu echipa de la Centrul de Sănătate și de Medicină Preventivă - Herghelia, în calitate de medic capelan. O nouă sursă de ocazii prețioase, în aceeași direcție.

Ce ați recomanda unui medic tânăr?

Visul multor medici este acela de a avea ocazia să-și dezvolte talentul pe lângă un profesor reputat, într-o instituție de renume. Am considerat întotdeauna că medicul adventist are un statut deosebit, specific: el recunoaște la fiecare pas pe Marele Medic drept profesorul său suprem și își dezvoltă talentul încredințat lui, sub directă Sa călăuzire. În probleme de fond, aceasta înseamnă mai mult decât se pare la prima vedere. Recomand fiecărui medic tânăr să devină un „stagiar” în „clinica” Domnului Hristos, desfășurând zilnic activitatea de îngrijire a celor suferinzi atât trupește, cât și sufletește, sub directă Sa îndrumare și supraveghere.

*Interviul a fost luat de
Emilian Niculescu.*

METAMORFOZĂ

Rosy Tetz

Ai văzut vreodată o gogoasă de vierme de mătase? Gogoăsele de viermi de mătase sunt camuflate și greu de descoperit, dar, într-o zi, s-ar putea să găsești una pe o frunză sau pe o ramură de copac. S-ar putea ca fluturile să mai fie încă înăuntru, iar dacă urmărești mai mult timp ce se întâmplă, poți chiar să vezi fluturile când iese din gogoasa lui. Sau poate că fluturile a ieșit deja și poți lua gogoasa goală să o păstrezi în colecția ta de obiecte din natură.

Fluturii sunt fascinanți. Ei trec prin așa de multe schimbări, pe care le numim un ciclu de viață: mai întâi ou, apoi omidă, apoi gogoasă de vierme de mătase, iar după aceea fluture.

Dar cea mai uimitoare este gogoșa viermelui de mătase. Știi ce se întâmplă în acea gogoasă? Omidă se transformă în fluture. Sună simplu, dar nu este așa. Din contră, este foarte complicat. Întregul corp este reorganizat. Toți mușchii, nervii și celelalte structuri ale omizii se descompun și se formează altele noi. Nu-i așa că este incredibil?

Denumirea științifică pentru această schimbare este „metamorfoză”. Aceasta înseamnă o schimbare în ce privește forma și înfățișarea. Fluturii nu sunt singurele creaturi care au un ciclu de viață caracterizat de metamorfoză. Multe insecte au un asemenea ciclu de viață, de exemplu albinele, furnicile și gândacii, precum și broaștele.

Dar se pare că, în metamorfoza fluturilor, au loc cele mai drastice schimbări. Omizile – și s-ar putea ca unii să nu fie de acord cu mine în această privință – sunt un fel de creaturi care se târăsc. Ele distrug plantele, pe care le mestecă încontinuu. Dar ele se transformă ca prin minune în gogoși de viermi de mătase, apoi în fluturi. Ce schimbare! Ei zboară

din floare în floare, culeg nectar și împrăstie polen. Mulți fluturi sunt așa de frumoși, încât, atunci când îi vezi, te oprești să-i privești.

Ce schimbare datorită acelei gogoși a viermelui de mătase!

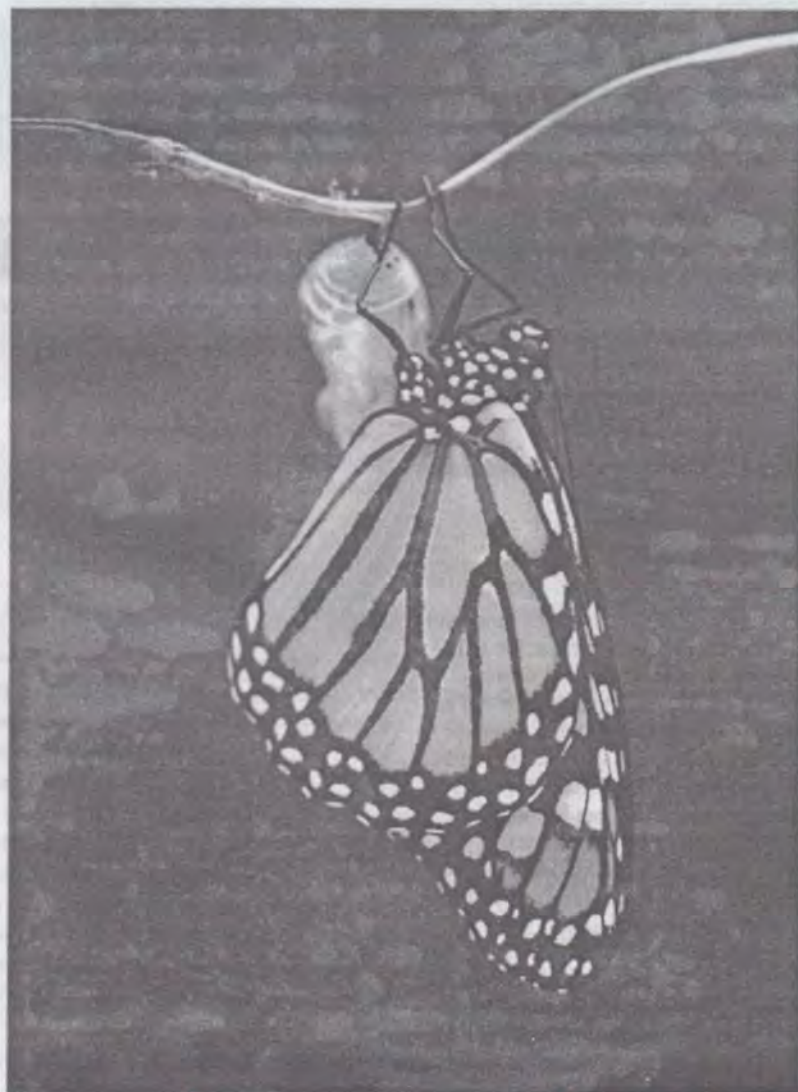
Când Domnul Isus a murit, prietenii Săi I-au înfășurat corpul în pânză. Apoi l-au pus într-un mormânt săpat într-un perete de stâncă. Devreme în dimineața învierii, câteva femei au mers la mormânt. Când au privit

înăuntru, au văzut un înger. „Nu este aici”, le-a spus îngerul. „A înviat din morți, așa cum v-a spus” (Matei 28,6, după o traducere pentru copii).

Pânza este goală. Mormântul este gol. Domnul Isus este viu. Datorită morții Lui, noi suntem mântuiți din păcat. Isus trăiește și de aceea binele va triumfa asupra răului, viața va triumfa asupra morții, iar iubirea va învinge totul.

Gândește-te la pânza în care a fost înfășurat Isus; imaginează-ți că ar fi gogoșa noastră. Pentru că Isus trăiește, putem fi schimbați, metamorfozați. Putem să lăsăm în urmă eul nostru distructiv, nesătul. Putem să ieșim, folositori și atractivi, la o viață nouă cu Domnul Isus.

Adventist Review, 25 martie 1999

Medicina alternativă - Mituri

„...plutind încoace și încolo, purtați de orice vânt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în mijloacele de amăgire” (Efes. 4,14)

1. Tot ce e natural (sau naturist) e bun. Fals! Și cutremurul este natural, dar poate provoca mult rău.

2. Ceaiurile pot vindeca boli cronice grave sau incurabile. Fals! Este indiscutabil că plantele medicinale au proprietăți terapeutice reale, dar ele nu pot vindeca boli provocate de greseli în modul de viață.

3. „S-o încerc și pe asta! Nu are ce rău să-mi facă!” Fals! Metodele terapeutice îndoielnice vă pot primumdui serios sănătatea, în mai multe moduri: întârzierea sau abandonarea tratamentului cu adevărat eficient, amăgirea cu ideea că există soluții-miracol pentru probleme de fond a căror apariție a necesitat ani de zile, etc. Și nu sunt de neglijat nici pierderile

economice pe care apelarea la aceste tratamente le antrenează - în S.U.A. se pierde peste un miliard de dolari anual în acest fel.

4. Stresul poate fi combătut cu suplimente de vitamine și minerale sau cu ceaiuri antistres. Fals! E ca și cum ați spera să rezolvați problema păcatului din viața dvs. beneficiind de proprietăți misterioase ale pâinii și vinului de la cină. Lupta cu stresul se poate câștiga numai pe tărâmul minții, prin deprinderea strategiilor de control al lui, după cum lupta cu păcatul se câștigă numai pe tărâmul conștiinței, prin exersarea voinței și discernământului conduse de Duhul Sfânt.

5. Vitaminele „naturale” sunt

mai bune decât cele sintetice. Fals! Acesta este un slogan motivat de interese comerciale, care vrea să spună că vitaminele extrase din produse naturale sunt mai bune decât cele sintetizate chimic în laborator. Fiecare vitamină este alcătuită din mai mulți atomi care sunt legați împreună într-o structură moleculară unică, identică pentru o vitamină anumită, indiferent de sursa ei. Nu are nici un sens să plătiți un preț mult mai mare pe vitamine „naturale” și, de fapt, nu are nici un sens să cumpărați suplimente de vitamine de nici un fel (decât în caz de carențe *la sfatul medicului*), atâta timp cât o dietă echilibrată și sănătoasă vă oferă toate vitaminele de care aveți nevoie.

ÎNTREBĂRI

SI

RĂSPUNSURI

Suntem prea săraci pentru a ne permite să fim vegetarieni?

Advențiștii care au primit mesajul acesta pentru prima oară, acum mai bine de un secol, erau mai săraci decât noi. Și nu numai că au putut să renunțe la carne, dar starea sănătății multora dintre ei s-a îmbunătățit atât de spectaculos, încât redacția revistei Review and Herald era bombardată în 1865 cu scrisori de mărturie personale extrem de favorabile noului mod de viață. Iar dacă chiar vi se pare că este costisitor să fii vegetarian, nu uitați că este un lucru dovedit că, și la noi în țară, pentru aceeași sumă de bani, se pot obține mai multe substanțe nutritive cumpărând alimente vegetale decât alimente de origine animală.

Rețeta lunii Cartofi copti la cuptor cu mujdei de usturoi

este o rețetă accesibilă în acest sezon și foarte valoroasă nutritiv:

- 4 cartofi de mărime medie, sănătoși, neîncolțiți
- 4 căței de usturoi
- 2 linguri de ulei de măsline
- puțină sare
- puțină apă

Se zdrobesc căței de usturoi, apoi se amestecă cu restul ingredientelor.

Se spală bine și se pun în cuptor, la foc moderat, timp de aproximativ o oră. Se încearcă cu furculița - când sunt gata, sunt moi și furculița intră cu ușurință în ei.

Cartofii se taie în patru și se pune mujdeiul deasupra lor. Alternativ, se poate scoate miezul cartofilor, care se zdrobește cu furculița și se amestecă cu mujdeiul. Se pot consuma cu coajă, care este bogată în fier. Se pot servi cu salată sau cu fasole.

Nr. portii - 4 Valoare nutritivă/portie:

Calorii	284 (14% din necesarul zilnic mediu de 2000 calorii)
Proteine	5 g (9,7% din necesarul zilnic)
Grăsimi	7 g (10,7% din necesarul zilnic)
Grăsimi saturate	1 g (4,8% din necesarul zilnic)
Glucide	52 g (17,3% din necesarul zilnic)
Fibre alimentare	5 g (19,6% din necesarul zilnic)
Vitamina C	44 % din necesarul zilnic
Fier	15% din necesarul zilnic
Calciu	2% din necesarul zilnic

Notă: În loc de mujdei se poate folosi numai ceapă, sare și ulei.

Despre cartofi

Chiar dacă primăvara pare să-și fi intrat în toate drepturile, din punct de vedere culinar ne aflăm încă în sezonul rece și cartofii sunt la ordinea zilei. Cred că veți găsi utile câteva recomandări privind consumarea cartofilor.

Cartoful este un aliment de bază, în ciuda ideii greșite că este sărac nutritiv (născută poate din faptul că este „hrana săracului”). Dacă doriți să vă convingeți, studiați analiza nutrițională a rețetei de mai sus, reținând faptul că ingredientul de bază este un cartof de mărime medie, consumat cu coajă. Este bine cunoscută bogăția în glucide a cartofului, dar puțini știu că proteina din acest aliment are o calitate superioară și că el este

deosebit de bogat în vitamina C și în fier (prezent în special în coajă).

Există mai multe soiuri de cartofi, fiecare cu anumite calități nutritive și culinare specifice. Pe alte meleaguri se cultivă și așa-numiții „cartofi dulci” care, gătiți la cuptor, sunt deosebit de gustoși, aducând la gust cu dovleacul românesc copt (dulce).

Câteva precauții:

- În general, consumarea cojii cartofilor nu este periculoasă, ea fiind foarte bogată în fier și fibre. De asemenea, fierberea cartofilor în coajă previne pierderea vitaminelor și a mineralelor. Se va evita, totuși, consumarea pielii cartofilor care au încolțit sau care au o culoare verzuie, întrucât nivelul solaniei (un alcaloid toxic) crește în cursul încolțirii, al expunerii la soare (care

produce înverzirea cartofilor) sau al zdrobirii. Solanina se acumulează în special în și sub pieluță.

- Alegeți, pentru gătit, numai cartofi sănătoși, neîncolțiți.

- Păstrați cartofii la întuneric, într-un loc uscat.

- Deși cartoful este un aliment foarte hrănitor, el poate fi pregătit într-un mod nesănătos. Evitați prăjirea în ulei (cartofii pai), pentru că ea face să crească dramatic conținutul de grăsimi: 17 g grăsimi/porție (31% din necesarul zilnic la adult). În plus, în cursul prăjirii se formează o serie de compuși cancerigeni de care nimeni nu are nevoie. Încercați să (re)descoperiți gustul cartofilor fierți sau copti la cuptor. Experimentați noi rețete cu cartofi. Nu vă limitați la nivelul superficial și nesănătos, de tip fast-food, al cartofilor prăjiți.

Câteva date despre obezitate

Sunteți supraponderal/obez?

Răspunsul îl aflați calculând indicii de masă corporală (IMC) după formula:

$$IMC = G(kg)/T^2(m^2)$$

Valori normale: 18,5-25

Supraponderalitate: 25-30

Obezitate peste 30

Subponderalitate: sub 18,5

Boala	De câte ori crește riscul în caz de obezitate
Boli ale vezicii biliare	6
Diabet zaharat	5
Hipertensiune arterială	4
Boli cardiovasculare	3

Exemplu: dacă aveți o înălțime de 1,70 m și o greutate de 85 kg, $IMC = 85/1,7^2 = 29,5$. Aceasta înseamnă că sunteți supraponderal, la un prag de obezitate.

Supraponderalitatea și obezitatea sunt riscante pentru sănătate!

Obezitatea crește și riscul de: • cancer de colon, rect, sân, col uterin, uter, ovar, prostată; • infertilitate; • osteoartrită; • moarte subită, sinucidere; • scleroză în plăci.

SOLUȚIA - Abordare integrată, realistă, care combină:

- ♦ **Dieto-terapie:** restricție calorică moderată, de 500 (max. 1000) cal./zi, prin care să nu se piardă mai mult de 0,5-1,5 kg/săptămână și maximum 10% din greutatea inițială după primele 6 luni:

- restricție severă a consumului de grăsimi saturate (de origine animală - carne, lactate grase, ouă)

- grăsimile max. 30% din totalul caloriilor (atenție și la grăsimile de origine vegetală!)

- restricție moderată de glucide (rafinat - dulciuri concentrate)

- ♦ **Exercițiul fizic** sistematic, progresiv

- mersul pe jos: 45 minute/zi, 5 zile/săptămână înseamnă un consum suplimentar de 200 calorii/zi, adică aproape 10 kg/an!

- ♦ **Farmacoterapie** (medicamente pentru slăbit) - indicată dacă după 6 luni IMC rămâne peste 30 și numai sub control medical.

Din pana inspirată:

„Cei care se predau vrăjitorilor lui Satana se pot lăuda că au avut mult de câștigat, dar oare dovește acest lucru înțelepciunea sau siguranța căii pe care au apucat? Și ce dacă viața ar fi prelungită? Ce dacă s-ar obține beneficii temporare? Oare merita acestea disprețuirea voinței lui Dumnezeu? Tot acest câștig aparent se va dovedi în cele din urmă o pierdere irecuperabilă.”

E. G. White, *Evangelism*, pag. 606, 607

- ♦ **Terapia chirurgicală** - dacă, după 6 luni, IMC rămâne mai mare de 40.

După cele 6 luni, se continuă cu un program de control al greutății bazat pe aceleași principii, care trebuie să devină un stil de viață permanent. „Cura de slăbire” de câteva zile sau săptămâni este o cale falsă, sortită eșecului de la bun început.

Pagina de sănătate este realizată de dr. Gily Ionescu, directorul Departamentului Sănătate al Uniunii.

Finanțele bisericii în 1998

Ioan Câmpian Tătar

Privind din perspectivă financiară la anul care s-a scurs, constat că a fost un an încărcat cu multe activități și proiecte, un an în care biserica s-a dezvoltat în ciuda crizei financiare prin care trece țara noastră. Aceasta este o dovadă a harului și providenței Bunului Dumnezeu, care ne-a ocrotit și călăuzit până în prezent.

În comparație cu anii precedenți, veniturile la zecimi au continuat să crească în toate conferințele, într-un ritm mai mare decât creșterea numărului net de membri (vezi tabelul 1).

Calculule la nivelul întregii Uniuni indică o creștere a zecimii medii reale pe membru cu 7 %, după corecție cu rata inflației.

Din totalul zecimii contabilizate la nivelul conferințelor, 10% aparțin Diviziunii Euro-Africa. Anul trecut, aceste sume au fost alocate continuării construcției de la Cernica. Alte sume din zecimile totale sunt alocate astfel:

10% pentru Uniune, 7% pentru Casa de Pensii, 6% pentru Institutul Teologic Adventist (I.T.A.), 1% pentru liceele adventiste, din București, Craiova și Cluj, și 0,5% pentru activitatea evangheliștilor cu literatură.

La capitolul daruri, în dreptul darului pentru Școala de Sabat putem observa o sensibilă creștere față de anul trecut. La celelalte daruri, rămâne, însă, la același nivel sau chiar înregistrăm o scădere.

Darurile pentru misiunea mondială, inclusiv darul pentru Școala de Sabat, se ridică la suma de 2.477.991 mii lei.

Darul pentru Cernica, proiect înșușit de cea mai mare parte a membrilor, nu s-a ridicat la ținta propusă, dar a constituit un ajutor prețios, care s-a adăugat procentului de zecime cuvenit Diviziunii și care a fost utilizat în același scop. Suma totală a acestui dar s-a ridicat la 1.521.461 mii lei.

Credincioșii contribuie, de aseme-

nea, cu sume importante care rămân la nivelul bisericilor locale și au ca destinație întreținerea acestora, susținerea activităților departamentelor, precum și a diferitelor proiecte de construcție sau evanghelistice. Conform rapoartelor primite și centralizate la nivelul tuturor conferințelor, aceste daruri pentru bugetul local al comunităților se ridică la suma de 10.603.558 mii lei.

Privind aceste cifre, dinamica lor, diferențierea de la o comunitate la alta, de la o zonă la alta, de la o conferință la alta, putem trage niște concluzii. Media pe țară la zecimi este de 42.822 lei pe lună pe membru. Poate aceasta să fie reprezentativă pentru membrii bisericii? Stând față în față cu un raport care este al nostru, s-ar putea ca pretențiile laodiceene că suntem bogați să scadă.

Dacă avem, totuși, în vedere faptul că jumătate dintre membrii bisericii sunt pensionari, elevi, studenți sau femei casnice, persoane cu venituri mai mici sau fără venituri, situația se schimbă. Dar, dincolo de cifre, avem ocazia să vedem și altceva. Primul lucru pe care îl constatăm este că Dumnezeu ne binecuvăntează, iar binecuvântarea Lui precede întotdeauna dăruirea noastră. Fără providența divină, fără păstrarea vieții, a sănă-

tabel
1

SITUAȚIA ZECIMII PE CONFERINȚE

Conferința	Zecimea pe anul 1998 (mii lei)	Zecimea/membru pe an	Zecimea/membru pe lună
Banat	3.723.822	561.408	46.784
Moldova	8.725.417	616.289	51.357
Muntenia	10.658.282	522.388	43.532
Oltenia	5.820.659	431.184	35.932
Transilvania de Nord	300.851	386.707	32.225
Transilvania de Sud	5.085.899	565.225	47.102
Total	36.014.940	Media/an Uniune 513.866	Media/lună Uniune 42.822

tății, a puterii de muncă, n-ar fi fost posibilă aducerea acestor daruri. Nu avem nici o pretenție, nu vrem să zicem: „Aici sunt banii noștri”, pentru că totul este al lui Dumnezeu. Totul este darul Său.

În spatele fiecărei sume, mai mici sau mai mari, există o atitudine. Comitetul Executiv al Uniunii Îl laudă pe bunul Dumnezeu pentru că, deși traversăm o perioadă grea, marcată de lipsuri pe plan financiar, membrii bisericii au dat dovadă de credincioșie, unitate și sacrificiu. Acest lucru se reflectă și în numărul mare al caselor de rugăciune în construcție, al celor finalizate și inaugurate în cursul anului 1998, precum și al celor propuse pentru finalizare în acest an (vezi tabelul 2).

Cheltuielile de funcționare ale Uniunii Române înregistrează ponderea cea mai mare la cheltuieli departamentale (aproape 50% din total). În cadrul acestora, se evidențiază subvențiile pentru Radio Vocea Speranței, care au atins suma de 416.101 mii lei. Deși suma alocată pare a fi mare, ea nu a fost suficientă pentru funcționarea postului de radio din București, a celor din țară și de peste hotare, pentru care se furnizează programe. Au venit în ajutor fondurile din partea Asociației Ascultătorilor din țară și din diaspora, care s-au ridicat la suma de 157.500 mii lei.

Suntem recunoscători tuturor celor care susțin financiar și în rugăciune aceste activități.

Cheltuielile de personal pentru cei 25 de angajați ai Uniunii și pentru cei 20 de colaboratori s-au ridicat la 20% din venituri, iar cheltuielile administrative, la 16%.

Șantierul de la I.T.A.-Cernica a continuat și au fost executate lucrări la corpul central, la subsol (pentru grupuri sanitare), tubulatura de ventilație, montarea și punerea în funcțiune a grupului electrogen. De asemenea, s-au realizat rezervorul de apă, drumurile de acces, spațiile verzi, iluminatul exterior și plantarea de arbuști. Locuințele profesorilor (șase apartamente) sunt în fază înaintată de realizare.

Un nou șantier a fost declanșat în luna octombrie anul trecut pentru construirea noului sediu al Uniunii, unde s-a cheltuit suma de 450.000 mii lei la turnarea fundațiilor.

La parterul blocului în care avem și studiourile postului de radio Vocea Speranței, s-a amenajat un spațiu pentru deschiderea a trei cabinete și un laborator, cheltuielile fiind acoperite în mod egal de

Uniune și de Conferința Muntenia.

Un aspect evident al bilanțurilor din ultimul timp, la fiecare nivel - comunitate, conferință sau Uniune - este caracterul dinamic manifestat prin creșterea numărului de proiecte, acțiuni, planuri, lucrări și, implicit, a nevoilor financiare. Poate că mulți se întreabă: „Nu se mai termină această avalanșă de apeluri?” Să ne imaginăm următoarea discuție între două persoane. Una dintre ele se oprește și spune, gânditoare: „Am avut un fiu. Cât timp a fost în viață, adeseori cerea bani, pentru că avea multe nevoi. Era singurul meu fiu... iar astăzi nu mai trăiește. Cât de mult aș dori să mai apeleze la ajutorul meu!” Credem că faptul că biserica solicită dăruirea noastră generoasă este argumentul că biserica este vie și că ea lucrează. Darurile noastre nu sunt oferite pentru realizarea unor lucruri, ci sunt dăruite lui Dumnezeu. Privind în urmă, avem încredere și speranță în călăuzirea și binecuvântarea lui Dumnezeu. Pentru toate, a Lui să fie lauda!

*Ioan Câmpian Tătar este
trezorerul Uniunii.*

SITUAȚIA CONSTRUCȚIILOR CASELOR DE RUGĂCIUNE LA 01.03.1999

Conferința	În construcție 1998	Terminate 1998	Inaugurate 1998	De finalizat 1999	Proiecte noi 1999
Banat	19	3	3	6	3
Moldova	70	12	11	25	25
Muntenia	20	25	6	6	10
Oltenia	13	5	10	41	27
Transilvania de Nord	10	2	1	7	14
Transilvania de Sud	14	4	4	6	7
Total	146	51	35	91	86

Festivalul Național de Creație

Ajuns la a treia ediție, Festivalul Național de Creație se va desfășura în acest an la Brașov, între 29 - 31 octombrie. Pentru a putea participa la faza de concurs, care se va desfășura vineri 29 octombrie, trebuie să trimiteți, pe adresa Uniunii, fișa de înscriere de mai jos, pe care vă rugăm să o completați cu atenție.

Secțiunile acestui Festival sunt următoarele: muzică vocală (grup mixt sau pe voci egale, formații mici, soliști), muzică instrumentală, creație muzicală, poezie și proză scurtă, desen și pictură, film de scurt metraj, fotografie și diapozitive.

Vârsta participanților: aproximativ 16-35 de ani. La muzică instrumentală pot participa și copii de la gimnaziu.

Înscriere: Pentru unele dintre secțiunile acestui Festival se va organiza o preselecție. De aceea, sunteți rugați să trimiteți împreună cu fișa de înscriere și câteva lucrări, după cum urmează:

- **Muzică vocală - grup mixt sau pe voci egale** (maxim 16 persoane plus dirijorul). Trimiteți o casetă audio

cu 2-3 piese din repertoriul formației respective, din care cel puțin una din repertoriul clasic universal, însoțite de partiturile pieselor (precizați compozitorul și textierul).

Pentru concurs veți interpreta o piesă obligatorie, pe care o veți primi după preselecție, o dată cu invitația la Festival, și două piese la alegere, dintre care una tematică (tot atunci veți afla și motoul Festivalului). Evitați stilurile și genurile care să vină în contradicție cu spiritul muzicii religioase.

- **Soliști și formații mici** (maxim 8 persoane).

Două piese din repertoriul interpreților, însoțite de partituri. *Pentru concurs veți pregăti două piese, dintre care una tematică*

- **Muzică instrumentală.** Trimiteți partitura piesei pe care doriți să o interpretați.

- **Compoziție.** Trimiteți cel puțin o piesă compusă de voi (vocală cu sau fără acompaniament sau o piesă instrumentală).

- **Poezie.** Trimiteți 3-4 poezii create de voi.

- **Proză scurtă.** Trimiteți 2 producții de proză scurtă.

- **Desen și pictură.** Trimiteți 3 lucrări A3 sau A4:

desene (creion, cărbune) sau picturi (acuarelă, ulei, tempera, guașe sau peniță). Lucrările pot avea tematică diversă, precum natură statică, peisaj, portret, subiecte religioase (figurativ, nonfigurativ).

Pentru concurs: în prima zi a festivalului, concurenții vor da o probă de desen „live”. Natură statică sau peisaj (la alegere).

Datele limită pentru înscriere:

- Muzică vocală - 10 iulie
- Poezie și proză scurtă - 30 iulie
- Celelalte secțiuni - 1 septembrie

Precizări (veți include aceste precizări în fișele de înscriere)

Pentru muzica instrumentală, precizați dacă aveți sau nu studii de specialitate.

Pentru filmul de scurt metraj, precizați tema și durata estimativă.

Pentru fotografie, precizați numărul de fotografii pe care intenționați să le expuneți la Festival.

Pentru relații suplimentare, sunați la Uniune, Departamentul Tineret, nr. de tel. 01/3129253, 01/312 9254.

Cristian Modan, director de tineret la Conferința Muntenia

Fișă de înscriere

Nume Prenume Vârsta
Denumirea formației Nr. de membri
Secțiunea:
Tipul și numărul de lucrări incluse în trimiterea poștală
Precizări

Trimiteți această fișă (multiplicată la un copiator sau decupată), însoțită de lucrările cerute pe adresa: Uniunea Română, Str. Plantelor nr. 12, Sec.2, cod 70308, București

A XI-a Reuniune a Foștilor Deținuți pe Motive de Conștiință din România.

Biserica adventistă din localitatea Darabani, Botoșani, își exprimă bucuria de a găzdui cea de-a XI-a Reuniune a Foștilor Deținuți ai anilor 1950. Sabatul din 19 iunie 1999 ne va oferi ocazia să ne bucurăm împreună de retrăirea unor momente din istoria bisericii noastre.

Membrii din fostul și cei din actualul comitet sunt rugați insistent să fie cu toții prezenți ca, în adunarea generală din data de 20 iunie a.c., să fie definitive unele probleme ale asociației. Toți cei care doresc și pot veni sunt rugați insistent să fie prezenți de vineri ora 12, pentru a pregăti un program corespunzător. În vederea găzduirii, fiecare trebuie să-și anunțe prezența până cel târziu 11 iunie a.c.

Pentru orice informații, anunțuri și detalii vă puteți adresa la numerele de telefon: 033/661007, între orele 9 și 12 și 033/660523, seara, sau pe adresa: Vasile Lupu, Bdul Ștefan cel Mare, bloc B2 parter, secția optică, Târgu Neamț, 5675, jud. Neamț.

Pastor Lupu S.

Admiterea la liceele adventiste pentru anul școlar 1999-2000

- **Numărul de locuri:** Liceul „Ștefan Demetrescu” din București (3 clase) - 75 de locuri; Liceul Adventist din Cluj (2 clase - maghiară și română) - 50 de locuri; Liceul adventist din Craiova (1 clasă) - 25 de locuri (cu asigurarea, din partea Inspectoratului Școlar, a suplimentării cu încă 25 de locuri, dacă vor fi solicitați).

Profiluri: În cadrul profi-

lului teologic al acestor licee, având în vedere aria curriculară întinsă, constând din ore la dispoziția școlii, se pot alege diferite specializări:

1. Teologie - pentru cei care intenționează să studieze mai departe la Institutul Teologic, la Facultatea de Teologie-Litere etc.

2. Matematică-informatică - în cazul liceelor din București și Craiova, care dispun de laboratoare de informatică.

3. Limbi străine (engleză, franceză) - pentru liceele din București și Craiova se poate alege și germana.

4. Filologie - pentru toate liceele.

Pentru a se putea oferi o asemenea specialitate, este necesară opțiunea a cel puțin 10 elevi din toate clasele a IX-a.

În funcție de opțiunile elevilor și de posibilitatea școlii de a asigura profesori, se poate alege aproape orice specializare existentă în oricare dintre liceele din rețeaua Ministerului Educației Naționale (ex. științe sociale, științele naturii etc.).

Orele din trunchiul comun din clasa a IX-a asigură o pregătire uniformă în toate liceele, indiferent de specializările lor, pentru ca acei elevi care doresc să se reorienteze în clasa a X-a către alt profil să o poată face fără a fi necesar să susțină examene de diferență.

Orele din aria curriculară la dispoziția școlii, din care elevii pot să opteze, asigură posibilitatea alegerii specializărilor dorite în așa fel, încât absolventul de liceu să poată susține orice tip de bacalaureat pentru care s-a pregătit și să poată opta, la admitere, pentru orice tip de facultate, în funcție de specializarea urmată.

• **Înscrierea pentru examene**

nul de admitere: 13-17 iunie.

Examen de preselecție, la religie: joi 17 iunie. Material de studiu: Evanghelia după Luca.

În cazul în care numărul elevilor înscriși depășește numărul de locuri, se susține:

Proba de verificare a cunoștințelor la Limba Română și la Religie, pe data de 20 iunie.

Alte relații pot fi obținute direct de la liceele respective, la următoarele numere de telefon: 01/3345015 (București), 064/167698 (Cluj), 051/196355 (Craiova).

Gheorghe Modoran, directorul Departamentului Educație al Uniunii

Creștinul din România întind punți și își pun în aplicare credința.

În efortul de a-i stimula pe creștini să-și asume responsabilitatea pentru cultură și să o influențeze, Centrul Areopagus pentru Studii Creștine și Cultură Contemporană, din Timișoara, a invitat creștini de convingeri și din biserici diferite la un forum, toamna trecută. Comitetul Centrului Areopagus i-a invitat pe vorbitori să prezinte un subiect, cum ar fi necredința în Dumnezeu sau conduita imorală în viața publică. Apoi, participanții au reflectat, au studiat și au discutat cum se poate forma o „perspectivă biblică” asupra subiectului. În încurajarea unui ethos al „angajamentului, răspunderii și implicării de pe poziția de slujire creștină”, membrii români și cei britanici ai comitetului speră că membrii bisericilor creștine vor începe să caute soluții bazate pe „caracterul și pe revelația lui Dumnezeu”. Între cursurile de toamnă oferite la Areopagus în 1998, au fost „Hermeneutica și interpretarea Bibliei” și „Omul: un studiu teologic”.

Keston News Service

Olimpiada de religie

La sediul Liceului Adventist din București, s-a desfășurat pe data de 11 aprilie a.c. faza națională (pe uniune) a Olimpiadei de religie. Ea a fost organizată în cadrul a 3 grupe de vârstă - cu materiale de studiu corespunzătoare vârstei.

După parcurgerea fazelor locale, zonale și pe conferințe, s-au calificat în faza finală un număr total de 140 de participanți.

Este demnă de menționat creșterea de la an la an a interesului și calității pregătirii participanților. Anul acesta, au fost atribuite un număr de 26 de premii și mențiuni, la cele trei grupe de participare. Iată lista celor care le-au primit:

• Grupa de vârstă peste 17 ani: Mesaros Liliana (Ineu, Banat - pr. I), Rebega Ramona (Sibiu), Cristea Dorin (Galați, pr. II), Brașov Sergiu (Liceul „St. Demetrescu” din București, pr. III), Lupu Dănuț (Liceul „St. Demetrescu” din București), Veer Răzvan (Brasov, mențiune).

• Grupa de vârstă 14-16 ani: Bălbăie Gabriela (Liceul „St. Demetrescu” din București, premiu special), Mocanu Mihaela (Câmpia Sălaj, Sălaj), Burlacu Cezar (Liceul „St. Demetrescu” din București, pr. I), Felea Sebastian (Câmpulung Muscel, pr. II), Botez Nicolae (Galați Betania), Ranghilescu Lacrima (Vaslui, pr. III), Breja Diana (Vaslui), Dobre Liviu (Giurgiu, mențiune).

• Grupa de vârstă 10-13 ani: Papadopol Mihai (București, Militari), Modoran Emma (București, Lucăcești, pr. I), Stănică Gabriela (București, Militari, pr. II), Teodorescu Alina (Galați), Marinescu Irina (București, Militari, pr. III), Papadopol Elena, Papadopol Iulia (București, Militari), Mageri Drusila (București, Crinul), Stănică Rahela (București, Militari), Munteanu Sorin (Crișan, Timișoara), Perisotti Laurențiu (Băicoi, Prahova), Uță Adina Raluca (București, Crinul, mențiune).

Am dori să încurajăm și pe această cale pe copiii și tinerii din comunitățile noastre să studieze cu sârguință adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu.

M-am bucurat să cunosc pastori care au însoțit grupa de copii din comunitățile lor pentru a-i susține și încuraja. Am cunoscut, de asemenea, instructoare (de exemplu din comunitatea București, Militari) care și-au luat timp pentru o instruire specială a participanților.

Mulțumim pastorilor, instructorilor de la Școala de Sabat și părinților care au luat în serios această posibilitate și ocazie de pregătire a copiilor și tinerilor noștri.

Vă așteptăm la olimpiada viitoare.

Gheorghe Modoran, directorul Departamentului Educație al Uniunii

Coperta numărului pe aprilie - vai, iar întârziat - dă tonul revistei: Stupini, istorie, fragmente din viața și lupta bisericii și proiecte curajoase. Pe fundalul unei entuziasmate întâlniri de tineret, se profilează scumpa clădire a Institutului Biblic, acum obosită, marcată de amintiri de coșmar. Dar sălile și capela și curtea se vor umple iarăși de freamătul vieții biruitoare! Citiți grupajul de articole realizat de fratele Lazăr Forray și prindeți viziunea. Și decideți care vă este partea!

Noul președinte al Conferinței generale, fratele Jan Paulsen, ne invită să-l susținem în viziunea cu care își începe misiunea și pe care o descrie în articolul „Urgența Evangheliei”, o transcriere a primei predici rostite după alegerea sa. Președintele ne spune că este urgent să recăpătăm viziunea misiunii încheiate. Și este la fel de urgent să exemplificăm valoarea Evangheliei în viața individuală și de comunitate.

Cu siguranță că mulți cititori vor saluta cu bucurie seria de trei articole scrise de fratele Nicușor Ghițescu, cu titlul „Unica strategie posibilă”. Să luăm la suflet apelul fierbinte de a primi darul special al Duhului Sfânt pentru biserica sfârșitului.

Redacția lucrează deja la numărul următor - un număr dublu, cu un grupaj de articole de actualitate. Cum ne călăuzesc profețiile la acest sfârșit de secol și mileniu? Cum să ne asigurăm că urmăm cuvântul sigur al proorociei și nu părerii omenești? Ce semnificație profetică are anul 2000?

